Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συστιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρέχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ.15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Φεβρουαρίου 1897 Ἔτος 19ον.—Ἀριθ. 6

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ
ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 33).

Μόλις ἔφθασεν, εἰσήχθη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Αὐτοκράτορος.

— Ὦ! ὦ! νὰ ὁ φίλος μου Ἄλβας, εἶπεν οὗτος, βλέπων εἰσερχόμενον τὸ παιδίον· ὁ φίλος μου μὲ τὰ καλὰ αὐτιά... Ἐλπίζω ὅτι αὐτὰ τὰ αὐτιὰ ἔκαμαν καλὰ τὸ χρέος των καὶ εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ὅτι ὁ φίλος μου ὠφελήθη ἀπὸ τὰ μαθήματα ποῦ ἤκουσαν.

— Ἔκαμα ὅ,τι ἠμποροῦσα, Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ Ἕκτωρ.

— Φαίνεσαι ἀπὸ τώρα σὰν μικρὸς στρατιώτης, ὑπέλαβεν ὁ Αὐτοκράτωρ, ἐξετάζων αὐτὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ἔ, εἶσαι ἕτοιμος νὰ καταταχθῇς καὶ νὰ πολεμήσῃς;

— Μάλιστα· διὰ τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα! ἀπήντησε τὸ παιδίον ζωηρῶς.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη ἤρεσεν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα. Καὶ ὡς δεῖγμα τῆς εὐδιαθεσίας του, ἔσυρεν ἐλαφρῶς ἕνα τῶν ξανθῶν βοστρύχων τοῦ παιδίου.

— Πολὺ καλά. Μάθε ὅμως, ὅτι μετέβαλα σχέδια περὶ σοῦ. Ἀντὶ νὰ σε ἀφήσω εἰς τὸ Λύκειον, μέχρι τῆς ἐποχῆς κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἠμποροῦσες νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Σχολὴν τοῦ Ἁγίου Κύρου, ἀπεφάσισα νὰ σε κρατήσω ἐδῶ, πλησίον μου. Πῶς σου φαίνεται;

Ἡ χαρὰ δὲν ἀφῆκε τὸν Ἕκτορα νὰ παντήσῃ, εἰμὴ διὰ λέξεων διακεκομμένων.

— Ἄλλως τε, ὑπέλαβεν ὁ Ναπολέων, οἱ πόλεμοι πρὸς τὸ παρὸν ἔπαυσαν. Ἡ Αὐτοκρατορία ἄγει εἰρήνην. Ἀπὸ σήμερον σὲ προσλαμβάνω μεταξὺ τῶν Ἀκολούθων μου. Ὁ βαρῶνος Μενδὰλ θὰ σου διαβιβάσῃ τὰς διαταγάς μου.

Καὶ πάλιν νέα ζωὴ ἤρχιζε διὰ τὸν Ἕκτορα Ἄλβαν: ζωὴ παθητικῆς ὑπακοῆς ἀλλὰ καὶ μεγάλων ἀπολαύσεων. Διήρχετο ὥρας μακρὰς καὶ μονοτόνους, σιωπηλὸς καὶ μόνος ἐκτελῶν τὴν ὑπηρεσίαν του· ἀλλὰ διήρχετο ἐπίσης καὶ ὥρας τερπνοτάτας μὲ τοὺς ἄλλους νεαροὺς ἀκολούθους, παιδία τῆς ἡλικίας του, παίζων μετ' αὐτῶν καὶ διασκεδάζων παντοιοτρόπως. Ἔπρεπε νὰ τρέχῃ ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀκούραστος, διὰ νὰ ἐκτελῇ τὰς διαταγὰς τοῦ Αὐτοκράτορος, αἱ ὁποῖαι δὲν ἀπησχόλουν μόνον τοὺς πόδας του, ἀλλὰ πολλάκις καὶ τὸ πνεῦμά του· διότι ἐκτὸς τῆς ταχύτητος καὶ τῆς προθυμίας, ἐχρειάζετο καὶ δεξιότης· ἀλλὰ παρευρίσκετο εἰς τὰς λαμπρὰς ἑορτὰς τῆς αὐλῆς καὶ ἐλάμβανε μέρος εἰς τὰς πομπὰς τῶν διαφόρων τελετῶν.

Τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο ἔτος 1810, ἐπρόκειτο νὰ τελεσθῇ μία ἀπὸ τὰς μεγαλητέρας ἑορτάς, αἱ ὁποῖαι ἐδόθησαν ποτὲ εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν αὐλήν: ὁ δεύτερος γάμος τοῦ Ναπολέοντος, ὁ ὁποῖος, διαζευχθεὶς ἤδη τὴν Αὐτοκράτειραν Ἰωσηφίναν διὰ πολιτικοὺς λόγους, ἐπρόκειτο νὰ νυμφευθῇ τὴν ἀρχιδούκισσαν τῆς Αὐστρίας Μαρίαν-Λουΐζαν. Καὶ αἱ ἑορταὶ διεδέχοντο ἀλλήλας, διὰ νὰ γγελθῇ καὶ νὰ πανηγυρισθῇ τὸ μέγα καὶ εὐτυχὲς τοῦτο γεγονός. Ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις τὴν μεγαλοπρέπειαν, τὴν αἴγλην, τὴν μυθώδη πολυτέλειαν τῶν ἑορτῶν τούτων. Οὐδέποτε παιδίον δεκατετραετές, ὅπως ὁ Ἕκτωρ, ἡ πρώτη νεότης τοῦ ὁποίου διῆλθεν ἐν ἀφανείᾳ καὶ πτωχείᾳ, δὲν εὑρέθη διὰ μιᾶς καὶ ὡς ἐκ θαύματος εἰς κόσμον τόσῳ λαμπρόν, μαγικόν, πολυθέλγητρον. Ἴσως ἄλλο παιδίον, ὀλιγώτερον τοῦ Ἕκτορος ἰσχυρόν, δὲν θάντεῖχε· ἀλλ' εὐτυχῶς ὁ νεαρός μας ἥρως εἶχε θερμὴν μόνον τὴν καρδίαν, ὄχι δὲ καὶ τὴν κεφαλήν· ἀπεναντίας ἦτο πολὺ ψύχραιμος, πολὺ μετρημένος, καὶ εἶχε νοῦν ὑγιά. Οἱ φρονιμῖταί του εἶχον φυτρώσῃ ἀπὸ ἐνωρίς· ἡ πρώτη του νεότης τῷ ἐχρησίμευσεν ὡς αὐστηρὸν ὄχο-

«Ὄπισθεν δέ, κρατούμενοι ἀπὸ τὰ λωρία....» (Σελ. 42. στήλ. γ').

λεῖον, τοῦ ὁποίου διεφύλαξε τὰ σκληρὰ διδάγματα· εἰς τὸ Λύκειον εἶχεν ἀποβάλῃ τὰς ἕξεις τοῦ ἀλήτου καὶ εἶχε συνεθίσῃ εἰς τὴν τάξιν καὶ τὴν πειθαρχίαν· ἐκεῖ ἀνεπτύχθησαν ἐν αὐτῷ αἱ ἀρχαὶ τῆς τιμῆς, τοῦ καθήκοντος, τῆς χρηστότητος, τῆς εὐθύτητος, τῶν ὁποίων ἔφερεν ἤδη ἐντός του τὸ σπέρμα, οὐδὲ ἦτο τώρα

πλέον δυνατὸν νὰ «χάσῃ τὸ κεφάλι του» ἐπειδὴ τὸν περιεστοίχιζε πολυτέλεια καὶ λαμπρότης, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἠσθάνετο ὅτι οὐδὲν δικαίωμα εἶχε.

Ὡς αὐλικὸς ἀκόλουθος, εἶχεν ὑπηρεσίαν πότε εἰς τὸ Κεραμεικὸν καὶ πότε εἰς τὸ Σαὶν-Κλού, διότι ἡ αὐλὴ ἄλλοτε μὲν κατῴκει εἰς τοῦτο, ἄλλοτε δὲ εἰς τὸ ἄλλο ἀνάκτορον. Τὸν Μάρτιον ὅμως τοῦ 1810 εἶχε πολλὴν ὑπηρεσίαν καὶ εἰς τὰ δύο, διότι τὰ προηγούμενα διὰ τὴν ἄφιξιν τῆς νεαρᾶς Αὐτοκρατείρας, οἱ δὲ ἀκόλουθοι μετεβίβαζον διαρκῶς τὰς διαταγὰς τοῦ Αὐτοκράτορος πρὸς τοὺς διευθύνοντας τὰς ἐργασίας.

Αἱ ἐργασίαι αὗται συνετελέσθησαν μὲ μυθώδη ἀληθῶς ταχύτητα καὶ μὲ ἐνθουσιασμόν, ὁ ὁποῖος ἐξέπληττε μεγάλως τὸν Ἕκτορα. Ἀνέκαθεν, ἀπὸ τῶν παλαιοτάτων ἡμερῶν, οἱ Γάλλοι ἐθεώρουν τὴν Αὐστρίαν ὡς ἔθνος ἐχθρικόν. Εἰς τὸ σχολεῖον ὁ Ἕκτωρ εἶχε διδαχθῆ ἀπὸ τὸν Περόλλην αὐτόν, νὰ μισῇ τοὺς Αὐστριακούς, κατὰ τῶν ὁποίων διαρκῶς ἐπολέμει ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ τοὺς ὁποίους πολλάκις εἶχε νικήσῃ. Ὡρισμένως δὲ τὸ παρελθὸν ἔτος εἰς τὸ Βάγκαμ. Καὶ τώρα ἐπρόκειτο νὰ νυμφευθῇ αὐστριακὴν ἡγεμονίδα. Τί ἀκατανόητα πράγματα!

— Ἤθελα νὰ ἤξευρα τί λέγει ὁ Περόλλης, ἐσκέπτετο ὁ Ἕκτωρ, καὶ ἂν δὲν παραξενεύεται δι' αὐτὰ ὅλα, ὅπως κ' ἐγώ!

Ἀλλ' ὁ Περόλλης ἦτο ἀπὼν καὶ ὁ Ἕκτωρ ἦτο ἠναγκασμένος νὰ ποδέχεται τὰ πράγματα, ἂν καὶ χωρὶς νὰ τὰ ἐννοῇ. Ἄλλως τε ποῖον δεκατετραετὲς παιδίον σκοτίζεται τόσον διὰ τὴν πολιτικὴν καὶ ἐνδιαφέρεται διὰ τὰς ἀποφάσεις τῶν βασιλέων, τῶν αὐτοκρατόρων καὶ τῶν ὑπουργικῶν συμβουλίων; Ἀρκεῖ αἱ ἀποφάσεις αὗται νὰ ἔχουν ἀποτέλεσμα εὐχάριστον . . . Καὶ μόνον ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην τὸ μέγα πολιτικὸν γεγονός, τὸ ὁποῖον θὰ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τόσας ἑορτὰς καὶ διασκεδάσεις, ἐνδιέφερε τὰ μέγιστα τοὺς νεαροὺς κ.κ. ἀκολούθους τῆς αὐτοκρατορικῆς αὐλῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Θριαμβευτικὴ Πομπή

Ὁ Ἕκτωρ λοιπὸν εὑρίσκετο διαρκῶς εἰς κίνησιν διὰ τὰς προετοιμασίας τῆς ὑποδοχῆς τῆς νύμφης καὶ τῶν γαμηλίων ἑορτῶν. Ὁ Αὐτοκράτωρ, ἐπιθυμῶν νὰ γίνουν ὅλα ὅσῳ τὸ δυνατὸν εἰς τὴν ἐντέλειαν, οὐδὲν μέσον παρέλειπε διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο. Συχνὰ τὸ παιδίον παρέμενεν ἔξωθεν τῆς θύρας τοῦ γραφείου τοῦ Αὐτοκράτορος, ἕτοιμον νὰ διαβιβάσῃ τὰς διαταγάς του· ἐξετέλει τελοσπάντων ὅλα τὰ καθήκοντα τοῦ Ἀπολούθου, ὁ ὁποῖος, κατὰ βαθμόν, εἶνε ἀνώτερος μὲν τῶν αὐλικῶν θεραπόντων, κατώτερος δὲ τῶν ἀξιωματικῶν. Ἐλάμβανε διαταγὰς παρὰ τοῦ Μεγάλου Αὐλάρχου Δυρόκ, προσωπικοῦ φίλου τοῦ Αὐτοκράτορος, παρὰ τοῦ πρώτου Γραμματέως του, βαρώνου Μενβάλ, παρὰ τοῦ πρώτου Ἀξιωματικοῦ τῆς ὑπηρεσίας· ἐνίοτε δὲ καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος.

«Ἡ Βαβέττα λευκὰ ἐνδεδυμένη, διὰ νὰ ράνῃ καὶ αὐτὴ μὲ ἄνθη τὴν αὐτοκρατορικὴν ἅμαξαν.» (Σ. 42, στ. γ').

Περιστοιχιζομένη ὑπὸ τῶν ἀνωτάτων λειτουργῶν τῆς Αὐτοκρατορίας, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς Βασιλίσσης τῆς Νεαπόλεως καὶ τῶν ἐπισημοτέρων κυριῶν τῆς Γαλλίας, αἱ ὁποῖαι θάπετέλουν τὴν αὐλήν της, ἡ Μαρία-Λουΐζα διέσχισε τὴν Αὐστρίαν, ἀπὸ Βιέννης μέχρι Στρασβούργου, ἐν μέσῳ ζητωκραυγῶν καὶ ἐπευφημιῶν ἀδιακόπων, ὑπὸ θριαμβευτικὰς ἀψίδας καὶ ὑπὸ τὸν κρότον τῶν τηλεβόλων, τὰ ὁποῖα ἐχαιρέτιζον τὴν Αὐτοκράτειραν τῶν Γάλλων. Ὁ Ναπολέων, προϋπαντήσας αὐτὴν εἰς Καμπιέγνην, τὴν ὡδήγησεν εἰς τὸ Σαὶν-Κλού, ὅθεν θὰ ἐξεκίνει διὰ νὰ εἰσέλθῃ ἐπισήμως εἰς τὴν πρωτεύουσαν.

Τὴν 2 Ἀπριλίου, ἀπὸ πρωΐας, ἡ ἀπὸ Σαὶν-Κλοὺ εἰς Παρισίους ἄγουσα, διὰ τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης, ἐπληρώθη κόσμου. Ὑπὸ τὸν κρότον τῶν τηλεβόλων ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ ἡ Αὐτοκράτειρα ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα τοῦ Σαὶν-Κλού, ἐπιβαίνοντες θαυμασίας πομπικῆς ἁμάξης, ἡ ὁποία εὑρέτο ὑπὸ ὀκτὼ ἵππων λευκῶν. Ἡ ἅμαξα ἦτο πανταχόθεν ὑαλόφρακτος, τὰ δὲ χρυσᾶ πλαίσια τῶν ὑαλοπινάκων τόσῳ λεπτά, ὥστε ἠδύνατό τις νὰ βλέπῃ τὸ αὐτοκρατορικὸν ζεῦγος, ὡς ἂν εὑρίσκετο ἐντὸς ἁμάξης ἀνοικτῆς. Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπήστραπτεν, ὅλος χαρά, ὑπὸ τὴν χρυσοκέντητον ἐκ λευκοῦ σατὲν καὶ ἐρυθροῦ βελούδου στολήν του· ἡ Αὐτοκράτειρα ἐφόρει μυθώδους λαμπρότητος ἐνδυμασίαν, οἱ δὲ ἀδάμαντες τοῦ στέμματος ἔλαμπον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της καὶ περὶ τὸν λαιμόν της. Τὴν ἅμαξαν ἐπέστεφε θόλος χρυσοῦς, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου τέσσαρες ἀετοὶ μὲ ἀνοικτὰς πτέρυγας ὑπεβάσταζον τὸ αὐτοκρατορικὸν στέμμα. Οἱ στράτάρχαι τῆς Γαλλίας καὶ οἱ ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς, ἔφιπποι, ἦσαν τεταγμένοι ἑκατέρωθεν τοῦ ὀχήματος· ὄπισθεν δέ, κρατούμενοι ὅπως ἠδύναντο ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα ἐκεῖ λωρία, εἶχον ἀναρριχηθῆ καὶ ἵσταντο ὄρθιοι πέντε-ἕξ ἀκόλουθοι,—διότι τόσους ἐχώρει ἡ θέσις ἐκείνη, — ἑστοιβαγμένοι οἱ μὲν ἐπὶ τῶν δέ.

Ποῖος εἶνε αὐτός, τὸν ὁποῖον βλέπομεν μεταξὺ τῶν ὡραίων καὶ λαμπροφορεμένων ἐκείνων νεανίσκων τῆς ἀκολουθίας; Εἶνε ὁ Ἕκτωρ, ὁ φίλος μας. Ὡς μικρότερος τὴν ἡλικίαν, ἑστάθη ὄπισθεν τῶν ἄλλων καὶ μὲ πολλὴν δυσκολίαν κρατεῖται ἀπὸ τὸ λωρίον, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει ὡς ὑποστήριγμα εἰς τὸν ἀνθρώπινον ἐκεῖνον σωρόν. Μολοντοῦτο δὲν θὰ ἀντήλλασσε τὴν θέσιν του μὲ καμμίαν ἄλλην εἰς τὸν κόσμον, τὴν ἡμέραν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Αὐτοκράτωρ, τοσάκις ἤδη θριαμβεύσας ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἐθριάμβευε κατὰ τρόπον ἀκόμη λαμπρότερον, ὁδηγῶν εἰς τὸν βωμὸν τὴν θυγατέρα Ἡγεμόνος, ἡ οἰκογένεια τοῦ ὁποίου ἦρχεν ἐπὶ αἰῶνας τῆς Αὐστρίας!

Ἀλλ' ἂν ὑπερηφανεύετο ὁ Αὐτοκράτωρ διὰ τὸν θρίαμβον ἐκεῖνον, ἄλλο τόσον ὑπερηφανεύοντο καὶ οἱ νεαροὶ ἀκόλουθοι, οἱ τεταγμένοι ὄπισθεν τῆς αὐτοκρατορικῆς ἁμάξης, διὰ τὴν ὑψηλὴν ἐκείνην θέσιν, τὴν ὁποίαν ἐζήλευον ὅλα τὰ παιδία τῶν Παρισίων. Τὰ κοράσια τοὺς ἔβλεπον μὲ θαυμασμόν, μεταξὺ δὲ αὐτῶν καὶ ἡ Βαβέττα, ἡ ὁποία, λευκὰ ἐνδεδυμένη, εὑρίσκετο μετὰ τῶν συμμαθητριῶν της πρὸ τῆς θριαμβευτικῆς Ἀψίδος τοῦ Ἀστέρος, διὰ νὰ ράνῃ καὶ αὐτὴ μὲ ἄνθη τὴν αὐτοκρατορικὴν ἅμαξαν, ὅταν θὰ διήρχετο κάτωθεν τοῦ κολοσσιαίου ἐκείνου μνημείου, τοῦ ἐγερθέντος πρὸς τιμὴν τοῦ Ναπολέοντος. Δὲν ἦτο ἀκόμη τελειωμένη ἡ Ἀψίς, ἀλλὰ τὸ ἐλλεῖπον εἶχε συμπληρωθῆ δι' ὑφασμάτων χρωματισμένων καταλλήλως, οὕτως ὥστε τὸ οἰκοδόμημα νὰ φαίνεται πλῆρες, ἐν ὅλῃ του τῇ μεγαλοπρεπείᾳ.

Μετὰ ζωηροτάτης εὐχαριστήσεως ἀνεγνώρισεν ἡ Βαβέττα, μεταξὺ τῶν νεαρῶν ἀκολούθων, καὶ τὸν φίλον της Ἕκτορα, τὸν παλαιὸν σύντροφον καὶ ὑπερασπιστὴν τῆς ὁδοῦ Περγαμηνοποιΐας, καὶ τὸν ἐχαιρέτισε μὲ γλυκὺ μειδίαμα συμπαθείας. Ἀλλὰ τὸ μειδίαμα ἐπῆγε χαμένον, διότι ὁ Ἕκτωρ, μὴ γνωρίζων ὅτι ἡ μικρά του φίλη θὰ εὑρίσκετο ἐκεῖ, δὲν ἐσυλλογίσθη νὰ τὴν ἀναζητήσῃ μεταξὺ τῶν τρυφερῶν ἐκείνων προσώπων,

τῶν ἑστεμμένων μὲ ἄνθη καὶ ἑστραμμένων μὲ περιέργειαν, ἀλλὰ συγχρόνως μὲ σέβας καὶ θαυμασμὸν πρὸς τὸ αὐτοκρατορικὸν ζεῦγος, τὸ ὁποῖον διῆλθε πρὸ αὐτῶν ὡς ὅραμα θεῖον.

Οὕτως, ἐν μέσῳ ἀπειραρίθμων θεατῶν, ἑστοιβαγμένων καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ, τὸ μεγαλοπρεπὲς ἅρμα κατήρχετο τὰ Ἠλύσια Πεδία, προηγουμένου τοῦ λαμπροῦ ἱππικοῦ τῆς φρουρᾶς, μὲ τὴν μουσικὴν ἐπὶ κεφαλῆς, καὶ τῶν δραγώνων μὲ τὰς ἀπαστραπτούσας στολάς των, ὑπὸ τὸν ἀλαλαγμὸν ὅλων τῶν κωδωνοστασίων τῆς πρωτευούσης, προυομένων παναγυρικῶς, ὑπὸ τὸν ἦχον θριαμβευτικῶν ἐμβατηρίων, τὰ ὁποῖα συνώδευον συνεχεῖς κανονοβολισμοί, καὶ ἐν τῷ μέσῳ διπλοῦ στοίχου στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι παρουσίαζον ὅπλα. Ἦσαν οἱ στρατιῶται τῆς Μεγάλης Στρατιᾶς, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι διέσχισαν νικηφόροι ὅλην τὴν Εὐρώπην καὶ εἰσῆλθον νικηταὶ εἰς τὴν Βιέννην· καὶ ἔβλεπον τὴν θυγατέρα τοῦ Ἡγεμόνος ἐκείνου, τὸν ὁποῖον εἶχον τόσον ταπεινώσῃ, ἐρχομένην σήμερον πρὸς αὐτοὺς ὡς εἰρήνην, μὲ κλάδον ἐλαίας ἀνὰ χεῖρας!

Καὶ οἱ κώδωνες ἐξακολουθοῦν νὰ ἠχῶσι, καὶ τὸ τηλεβόλον νὰ κροτῇ, καὶ τὰ ὄργανα νὰ παιανίζουν, καὶ τὸ πλῆθος νὰ ζητωκραυγάζῃ, καὶ αἱ νεάνιδες νὰ ραίνωσι μὲ ἄνθη τὴν ὁδόν, καὶ οἱ στρατιῶται νὰ παρουσιάζουν ὅπλα καὶ οἱ Στρατάρχαι τῆς Γαλλίας νὰ ἱππεύουν παρὰ τὰς θυρίδας τῆς ἁμάξης . . . Ἡ πομπὴ διῆλθε τὴν λεωφόρον τῶν Ἠλυσίων· ἡ πλατεῖα τῆς Ὁμονοίας — ἄλλοτε πλατεῖα τῆς Ἐπαναστάσεως, — εἶνε κατάμεστος ἀπὸ τὸ πλῆθος. Ἐν τῇ χαρᾷ, ἡ ὁποία λάμπει εἰς ὅλα τὰ πρόσωπα καὶ ἡ ὁποία ἐκδηλοῦται δι' οὐρανομήκων ζητωκραυγῶν, κανεὶς δὲν ἐνθυμεῖται πλέον ὅτι ἡ Πλατεῖα ἐκείνη, ἡ ὁποία παρουσιάζει σήμερον τόσον ὡραῖον θέαμα, ὑπῆρξεν ἄλλοτε, ἐπὶ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, τὸ θέατρον σκηνῶν πολὺ διαφορετικῶν . . . ὅτι ἐκεῖ ἀκριβῶς ἠγέρθη τὸ ἐκρίψαμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχον ἀποθάνῃ τόσοι καὶ τόσοι ἀθῶοι, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου πρὸ δεκαέξ ἐτῶν, εἶχεν ἀνέλθῃ εἰς βασιλεὺς καὶ μία βασίλισσα τῆς Γαλλίας!

[Ἕπεται συνέχεια].

Γρηγοριος Ξενοπουλος

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς *Εὐδοξίας Δυποφῆ*.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

Ὅποιος ἄρρωστον ἐμπαίξῃ,
Ἄρρωστος θὰ ἐμπαιχθῆ,
Εἰς τὸν κόσμον θὰ προστρέξῃ
Κι' ἀπ' τὸν κόσμον θὰ σπρωχθῆ.

Π. Σ. Συνοδινος

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

22 Ἰανουαρίου.

Ὁ ἀπομεσήμερον ἔκαμα ἕνα ὡραῖον ἐξοχικὸν περίπατον. Καὶ διὰ πρώτην φορὰν ἐφέτος, εἶδα εἰς ἕνα κῆπον, ὅπου ἐζήτησα ὀλίγην ἀνάπαυσιν, τὴν Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλῆν.

Θαυμασία ἡ ὄψις τοῦ δένδρου, τὸ ὁποῖον ἀνθεῖ ἐν μέσῳ χειμῶνι. Τὰ ἄφθονα, τὰ κατάλευκα ἄνθη του, νομίζει κανεὶς ὅτι γίνονται ἀπὸ τὰ χιόνια τοῦ Ἰανουαρίου. Ἡ φύσις γύρω εἶνε νεκρὰ καὶ παγωμένη. Τίποτε σχεδὸν δὲν θάλλει εἰς τὸν κῆπον. Οἱ κλῶνες ἐκτείνονται γυμνοί, ἄφυλλοι, ὡς ξηροί. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ψύχους καὶ τῆς ἐρημώσεως, ἡ Ἀμυγδαλῆ ξεπετᾷ τὰ λευκά, τὰ ἁγνά της ἀνθάκια, πρώτη-πρώτη ἀπὸ τὰ δένδρα ὅλα, ὡς νὰ λέγῃ: «Θαρρεῖτε! Ὁ χειμὼν ὁ σκληρὸς θὰ περάσῃ. Ἡ γλυκεῖα ἄνοιξις ἔρχεται!»

Δι' αὐτὸ ἀγαποῦν οἱ ποιηταὶ τὴν Ἀμυγδαλῆν καὶ τὴν ψάλλουν πάντοτε ὡς σύμβολον, ὡς πρόδρομον τῆς ἀνοίξεως... Ἀλλὰ μόνον οἱ ποιηταί; Καὶ τίνος ἡ καρδία δὲν εὐφραίνεται καὶ δὲν συγκινεῖται εἰς τὴν θέαν τῆς πρωΐμου, τῆς λευκῆς αὐτῆς καὶ ὡραίας ἀνθήσεως;

Ἐφέτος ὅμως δὲν μου ἔκαμε τὴν ἰδίαν ἐντύπωσιν ἡ Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλῆ. Ὁ καιρὸς εἶνε τόσον γλυκύς, ὁ ἥλιος τόσον λαμπρός, ὁ οὐρανὸς τόσον γαλανός, ἡ ἐξοχὴ τόσον ὡραία,— ὥστε ὄχι μόνον δὲν θαυμάζω διότι ἡ Ἀμυγδαλῆ ἔσπευσε νὰνθήσῃ, ἀλλ' ἀπορῶ πῶς καὶ τὰ ἄλλα δένδρα ἐπιμένουν νὰ κοιμῶνται ἀκόμη, μὲ ὅλον τὸ ἐξαιρετικὸν αὐτὸ θάλπος τοῦ χειμερινοῦ ἡλίου. Πραγματικῶς, ὁ χειμὼν μας ἐφέτος ὁμοιάζει τόσον πολὺ μὲ ἄνοιξιν, καὶ τὰ ἄνθη τῆς Ἀμυγδαλῆς φαίνονται τόσον φυσικά, τόσον ἐπίκαιρα! . .

Ἐν τούτοις ἡ σκέψις αὐτὴ δὲν με ἠμπόδισε νὰ κόψω ἐν μικρὸν κλωνίον Ἀμυγδαλῆς καὶ νὰ το φέρω εἰς τὸ σπίτι μὲ χαράν. Τὸ ἔβαλα εἰς μίαν μικρὰν ἀνθοδόχην ἐπὶ τῆς τραπέζης μου. Καὶ ἐν ᾧ γράφω, αἰσθάνομαι τὸ γλυκύ, τὸ ἁβρὸν καὶ λεπτότατον ἄρωμα τῶν λευκῶν ἀνθυλλίων . . .

* *
*

Τὸ ἀνθισμένον αὐτὸ κλωνίον μοῦ ἐνθυμίζει ἐν ἄλλο δένδρον, ἐπίσης πρώϊμον: τὴν ροδακινέαν.

Αὐτὴ δὲν ἀνθίζει γρήγορα, ὅσον ἡ ἀδελφή της ἀμυγδαλῆ. Πρέπει νὰ ἔλθῃ ὁ Φεβρουάριος, διὰ νὰ φανοῦν τὰ ροδόχροα ἀνθάκια της. Ἀλλ' εἶνε τόσον ὡραία, τόσον θελκτικὴ ἡ ὄψις τῆς ἀνθισμένης ροδακινέας!

Εἰς τὴν πατρίδα μου, εἰς τὸν πατρικόν μου κῆπον, εἶχα πολλὰ τοιαῦτα δένδρα. Καὶ τὰς ὡραίας ἡλιολούστους ἡμέρας τοῦ Φεβρουαρίου, δὲν ἀπέκαμνα νὰ θαυμάζω τὴν ροδίνην καὶ ἄφθονον ἐκείνην ἄνθησιν, ἡ ὁποία ἐκάλυπτε τοὺς κλώνους, τοὺς συμμέτρους καὶ τοξοειδεῖς, ὡς βραχίονες πολυελαίων. Καὶ τὰ ροδόχροα ἐκεῖνα ἄνθη, μὲ τὰ λεπτά ὡς πτερύγια ἐντόμων πέταλα, μοῦ ἐφαίνοντο ὡς τόσα φῶτα, ἀναμμένα τὴν ἡμέραν ἐπάνω εἰς τὸν φυσικὸν ἐκεῖνον πολυέλαιον καὶ ὠχριῶντα ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Καὶ πράσινον φύλλον κανὲν δὲν ἐφαίνετο ἀκόμη εἰς τὸ πρώϊμον δένδρον. Ροδόχροα ἀνοικτὰ ἦσαν τὰ ἄνθη του καὶ ἐρυθροὶ οἱ κάλυκές των . . .

Καὶ ἐν ᾧ βλέπω τὸ ἀνθισμένον κλωνίον τῆς Ἀμυγδαλῆς, ἡ φαντασία μου βάφει κόκκινα τὰ λευκὰ πέταλα τῶν ἀνθυλλίων του καὶ οὕτω ἔχω ἐνώπιόν μου κλωνίον ροδακινέας, ἀπὸ τὸν ἀγαπητόν, τὸν ἀλησμόνητον πατρικόν μου κῆπον!..

30 Ἰανουαρίου.

Τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν. Σήμερον ἑορτάζει καὶ τὸ Πανεπιστήμιον, τελοῦν τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον τῶν ἀοιδίμων ἱδρυτῶν του.

Καὶ ἐν ᾧ ἐπιστρέφω ἀπὸ τὴν τελετήν, συλλογίζομαι πόσον εὐηργέτησαν τὴν πατρίδα οἱ σοφοὶ καὶ φιλοπάτριδες ἐκεῖνοι ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι εἰργάσθησαν νὰ ἱδρύσουν εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ Πανεπιστήμιον.

Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο τότε ἀκόμη πολὺ εὔκολον, οὔτε μέσα ἄφθονα ὑπῆρχον, οὔτε καθηγηταὶ διὰ νὰ διδάξουν, οὔτε κἂν πολλοὶ ποιηταὶ διὰ νὰ τους ἀκούσουν. Ἐν τούτοις διὰ τῆς ἐπιμονῆς καὶ διὰ τῆς θελήσεως ὅλα τὰ ἐμπόδια κατενικήθησαν· οἱ φιλογενεῖς ἄνδρες ἤνοιξαν τὰ βαλάντιά των καὶ τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον ἱδρύθη. Σήμερον τὸ πανεπιστήμιον τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ὡς κτίριον καὶ ὡς πλοῦτος καὶ ὡς διδασκαλία καὶ ὡς ὀργανισμός, εἶνε ἐν τῶν καλλιτέρων Πανεπιστημίων τῆς Εὐρώπης.

Ἀλλ' ὅ,τι ἀποτελεῖ τὴν ἀπαράμιλλον δόξαν τοῦ Ἐθνικοῦ μας Πανεπιστημίου εἶνε ὅτι ἐγείρεται ἐν μέσαις Ἀθήναις, ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ὅτι εἶνε τὸ μόνον Πανεπιστήμιον τῆς Ἀνατολῆς. Ὅπως ἄλλοτε εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας, τὴν ἑστίαν τῶν φώτων, προσήρχοντο πανταχόθεν οἱ νέοι διὰ νὰ λάβουν τὴν σοφίαν καὶ νὰ φέρουν αὐτὴν εἰς τὰς πατρίδας των, οὕτω καὶ σήμερον εἰς τὰς Ἀθήνας συρρέουν οἱ νέοι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ φωτίζονται

καὶ θερμαίνονται καὶ ἐπιστρέφουν εἰς τὰς πατρίδας των, κήρυκες σοφίας καὶ πατριωτισμοῦ. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον καὶ εἰς τοὺς ἀοιδίμους αὐτοῦ ἱδρυτὰς καὶ εὐεργέτας. Ὤ, ἀπέναντι τῆς πρὸς αὐτοὺς ὀφειλομένης εὐγνωμοσύνης, δέν μου φαίνεται τίποτε τὸ τυπικὸν μνημόσυνον, τὸ ὁποῖον κατ' ἔτος τελεῖται τὴν ἡμέραν αὐτήν.

Ὁσάκις διέρχομαι ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον, τὸ σεμνὸν καὶ μεγαλοπρεπὲς αὐτὸ κτίριον, τὸ ὡραιότερον ἴσως τῶν Ἀθηνῶν, ἐπὶ τοῦ ἀετώματός του βλέπω μὲ τὰ ὄμματα τῆς ψυχῆς ἕνα φάρον, ἕνα ἥλιον, ὁ ὁποῖος ἐκπέμπει τὰς λαμπράς του ἀκτῖνας εἰς πᾶσαν γωνίαν τῆς μεγάλης πατρίδος. Εὐτυχεῖς οἱ αἰσθανόμενοι τὸ φῶς καὶ τὸ θάλπος τῶν ἀκτίνων τούτων! Ἔνδοξοι καὶ εὐλογητοὶ εἰς αἰῶνας οἱ ἀνάψαντες τὸν ἥλιον ἐκεῖνον!

* * *

Πρῶτος, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης ὠνόμασε τὸ Πανεπιστήμιον Φλογερὸν Καμίνι. Ἡ ὡραία αὕτη ὀνομασία ἔμεινεν ἔκτοτε παροιμιώδης καὶ δι' αὐτῆς χαρακτηρίζουν πλέον τὸ Πανεπιστήμιον οἱ ἐνθουσιώδεις τῆς ἐθνικῆς παιδείας φίλοι.

Ἐν τούτοις κάποιος ἠθέλησε νὰ την ἐξηγήσῃ διαφορετικὰ καὶ ἐνθυμούμενος μόνον τοὺς ὀκνηροὺς καὶ φυγοπόνους — ὀλίγους εὐτυχῶς, — οἱ ὁποῖοι διήρχοντο τὸ Πανεπιστήμιον, χωρὶς νὰ μανθάνουν τίποτε, εἶπε:

— Φλογερὸ Καμίνι... ἄ, ναί! Βγάζει καὶ κάτι τοῦβλα!...

* * *

Καὶ ἐν ἀρχαῖον ρητόν.

«Τῆς παιδείας αἱ μὲν ρίζαι πικραί, ὁ δὲ καρπὸς γλυκύς.»

Φ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ὁ Σοφὸς Πιττακὸς ἔλεγε συχνά: *Γίνωσκε καιρόν*. . . διὰ νὰ πέρνῃς μαζί σου ὀμβρέλλαν, ὅταν ἐπαπειλῆται Φθινοπωρινὴ Βροχή.

Οὐδὲν μυστήριον ἔχει ἡ φύσις, διὰ τὸν φιλόπονον καὶ ἐπίμονον αὐτῆς Ἐρευνητήν.

Ἡ πολυτιμοτέρα καὶ ποθητοτέρα γαλήνη, εἶνε ἡ Γαλήνη τῆς Ψυχῆς. Εὐτυχὴς ὁ δυνάμενος νὰ καθησυχάζῃ ἐντός του τὴν Μαύρην Θάλασσαν τῆς ὀργῆς, τοῦ μίσους καὶ τοῦ φθόνου.

Ἄγκυρα Εὐτυχίας ἀληθινῆς ἡ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον Ἀγάπη.

Κακὴ ἡ καύχησις. Οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι παρέστησαν τὴν Νίκην Ἄπτερον, διὰ νὰ δείξουν ὅτι δὲν πετᾷ ἀπὸ αὐτούς. Ἀλλ' ἦλθεν ἐποχὴ πού τους ἔφυγε. . . μὲ τὰ ποδάρια.

Ὅποιος δὲν ἐνθυμεῖται καμμίαν φορὰν καὶ τὸν φοῦρνον τοῦ Νασταρδδὶν Χόντζα, κινδυνεύει νὰ χάσῃ τὸν νοῦν του, ἀκούων τὰς διαφόρους καὶ ἀντιθέτους γνώμας τοῦ κόσμου, διὰ κάθε τι τὸ ὁποῖον κάμνει.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΩΟΛΟΓΙΑ

Ο ΓΛΑΡΟΣ

Θαλασσοπούλι ὁλόλευκο
ὁ γλάρος πάντα τρέχει
'στὰ ζαφειρένια κύματα
καὶ τὸ φτερό του βρέχει
'ς τὸν ἀσημένιο τους ἀφρό

Σὰν τὸ βαρκάκι τάξιο
τὸ σῶμά του ὁμοιάζει.
ποῦ ἔχει κουπιὰ τὰ πόδια του,
νὰ πλέῃ, νὰ μὴ βουλιάζῃ,
νὰ στέκῃ πάντοτ' ἐλαφρό.

Σὰν δυὸ στενόμακρ' ἄρμενα
ἀνοίγει τὰ πτερά του,
κ' ἔτσι ἀρμενίζει ἀκούραστος
'ς τὰ γαλανὰ νερά του . . .
μὲ τιμονάκι τὴν οὐρά

Κ' ἔχει πυκνὸ τὸ πτέρωμα
καὶ λαδερό, μὴ βρέξῃ
τὸ σῶμά του ἡ θάλασσα
καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τρέξῃ,
ἢ νὰ κινήσῃ τὰ πτερά! . . .

Οἱ γλάρ' εἶν' ὅμως λαίμαργοι . .
'ς τὰ κύματα βουτοῦνε
τὸ ράμφος των ὁλήμερα
καὶ ψάρια κυνηγοῦνε
χωρὶς νὰ στέκωνται στιγμή.

Μὰ τὰ μικρὰ ναυτόπουλα
πολύ τους ἀγαποῦνε·
γιατὶ ἐπάνω 'ς τὰ τάρμενα
οἱ γλάροι ὅταν πετοῦνε
παύουν τὰ δάκρυα κ' οἱ παλμοί...

Τὸ καραβάκι φθάνει
'ς τὸ ποθητὸ λιμάνι!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΔΑΣ]

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 38).

«Ἡ γραῖα τότε ἔπιασε τὴν Ρούσαν ἀπὸ τὸ σχοινί, τὸ ὁποῖον ἐκρέμετο, καθὼς σου εἶπα, πάντα εἰς τὸν λαιμόν της καὶ την ἔουρε διὰ τῆς βίας πρὸς τὸ σπίτι. Ἐνῷ ἔφευγεν ἡ γίδα ἐβέλαζεν, ὡς νὰ ἐγελοῦσεν εἰρωνικῶς, καὶ κάθε τόσον ἐφώναζε: «Ἀσπρούλα! Ἀσπρούλα! πρέπει νὰ πᾶμε εἰς τὸ δάσος». Ἐγὼ ἀπέμεινα ἐκεῖ καταφοβισμένη ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον.

«Ὅταν ἐπέστρεψεν ἡ μητέρα μου, δέν της εἶπα ὅτι ὡμίλησα μὲ τὴν Ρούσαν — Θεὸς φυλάξοι! — ἀλλὰ τὴν ἠρώτησα μόνον ἂν ἦτο εὔμορφον τὸ δάσος καὶ ἂν θὰ ἐπηγαίναμεν ἐκεῖ καμμίαν ἡμέραν.

«— Τὸ ἐρχόμενον ἔτος θὰ πᾶμε — μοῦ ἀπήντησεν — ὅταν θὰ ἔχῃς κέρατα· διότι εἰς τὸ δάσος εἰμπορεῖ νὰ παντήσωμεν κανένα λύκον.

«— Μὰ τί εἶνε ὁ λύκος, μητέρα;

«— Εἶνε ἕνα θηρίο πολὺ ἄγριο, μὲ πύρινα μάτια καὶ μὲ μεγάλα δόντια, ποῦ τρῶγει τὰ παιδιά, ποῦ πηγαίνουν μόνα των εἰς τὸ δάσος, καθὼς καὶ τὰ κατσικάκια, ποῦ δὲν ἔχουν ἀκόμη κέρατα διὰ νὰ ἀντισταθοῦν.»

«Τί κρῖμα νὰ μὴν ἔχω κέρατα! Καὶ τώρα, ἀκόμη περισσότερον δὲν ἔβλεπα τὴν ὥραν πότε νὰ μου μεγαλώσουν, διὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὸ δάσος χωρὶς φόβον νὰ με φάγῃ ὁ λύκος.

2.

«Μίαν ἡμέραν, καθὼς εἶχα αἰωνίως εἰς τὸν νοῦν μου τὸ δάσος, ἔφυγα κρυφὰ ἀπὸ τὸ λειβάδι, ὄχι βέβαια διὰ νὰ ὑπάγω ἐκεῖ, — ἐφοβούμην πολὺ τὸν λύκον, — ἀλλὰ διὰ νὰ το ἴδω ὀλίγον ἀπὸ πειὸ κοντά. Ἡ μητέρα μου, ἡ ὁποία δὲν ἐννοοῦσε νὰ πομακρύνωμαι καθόλου, ἔτρεξεν ἀμέσως κατόπι μου καὶ μ' ἐγύρισεν ὀπίσω. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἔλειψαν οὔτε αἱ ἐπιπλήξεις οὔτε τὰ κτυπήματα. Δέν ἠξεύρω καὶ ἐγὼ διατί ἡ τιμωρία μοῦ ἔκαμνε τώρα περισσοτέραν ἐντύπωσιν ἀπὸ ἄλλοτε. Ἐσκεπτόμην ὅτι τώρα πλέον ἤμουν ἀρκετὰ μεγάλη διὰ νὰ με μεταχειρίζωνται σὰν μικρὸ παιδί, ὅτι πολὺ ἄσχημα μὲ ἀντήμειβαν διὰ τὴν φρονιμάδαν καὶ διὰ τὴν ὑπακοήν μου, καὶ ἀφ' οὗ ἦταν ἔτσι, ἐπέμενα ἀπὸ πεῖσμα νὰ συνομιλῶ κρυφὰ μὲ τὴν Ρούσαν κάθε ἡμέραν. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ ζητήσω συγγνώμην ἀπὸ τὴν μητέρα μου, ὅπως ἔκαμνα συνήθως, ὅταν εἶχα ἄδικον, ἄρχισα νὰ κάμνω τὴν θυμωμένην· ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα ποῦ ἐπρόκειτο νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πόλιν, δέν την ἐρίλησα, δέν την ἐχαιρέτισα, δέν της εἶπα οὔτε ἕνα μ π έ ε ε, δέν την ἐκύτταξα κἄν, καὶ ἐπῆγα μόνη μου εἰς τὴν μικρὰν αὐλήν

«Ἀλλὰ μόλις ἐκλείσθηκα ἐκεῖ, ἐνόησα ὅτι εἶχα ἄδικον καὶ ἄρχισα νὰ κλαίω ἀπὸ λύπην καὶ ἀπὸ μετάνοιαν. Ἡ Ρούσα καθὼς ἐπερνοῦσεν ἀπὸ ἐκεῖ, μὲ ἤκουσε καὶ ἐπρόβαλε τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὸν φράκτην.

«— Τί ἔχεις, καλή μου Ἀσπρούλα; Γιατί κλαῖς ἔτσι, χρυσό μου;

«Τῇ διηγήθην ὅλα τὰ πρωϊνά, πῶς ἔφυγα καὶ πῶς μ' ἐτιμώρησεν ἡ μητέρα.

«— Δὲν ἔπρεπε νά σε κτυπήσῃ γιὰ τόσῳ πρᾶγμα! εἶπεν ἡ Ρούσα. Ἡ μητέρα σου, βλέπω, ἔχει πολὺ σκουριασμένες ἰδέες· εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνες τὲς γρηὲς γίδες τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, τότε που δὲν ἐτολμοῦσε κανεὶς νὰ κάμῃ τρία βήματα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἔπειτα, ξεύρεις, αὐτὲς ἡ γρηὲς ζηλεύουν. Ἐπειδὴ δὲν ἠμποροῦν πειὰ νὰ τρέξουν καὶ νὰ πηδήσουν, δὲν θέλουν οὔτε ἡ κόρες τους νὰ τρέχουν καὶ νὰ πηδοῦν. Ὅλες ἡ ἴδιες αὐτὲς ἡ μητέρες! Μὰ ἡ Εὐμορφούλα τὸ παρακάνει. Νὰ μή σε ἀφίνῃ, καλέ, νὰ κυττάξῃς τὸ δάσος οὔτε ἀπὸ μακρυά... Ἄ, μὰ εἶνε φοβερόν!.. Ἔννοια σου, κ' ἐγὼ θὰ σε πάγω νὰ το ἰδῆς ἀπὸ κοντά· φθάνει νὰ θέλῃς. Ἄ, μὰ τὴν ἀλήθεια εἶνε ἁμαρτία νὰ κτυποῦν μιὰ γιδούλα τόσῳ ἄσπρη, τόσῳ εὔμορφη, τόσῳ φρόνιμη καὶ καλή, σὰν τὴ μικρή μου τὴν Ἀσπρούλα!»

«Εἶπεν ἀκόμη καὶ ἄλλα πολλά. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἐθύμονα πού την ἤκουα νὰ κατηγορῇ τὴν μητέρα μου· ἀπὸ τὸ ἄλλο ὅμως εὐχαριστούμην πολὺ πού την ἤκουα νὰ ἐπαινῇ ἐμέ· καὶ ἀπὸ φόβον μὴ παύσῃ τοὺς ἐπαίνους της, τὴν ἄφινα ἡ ἀνόητη νὰ κακολογῇ τὴν μητερούλα μου!

«— Ἔλα, μοῦ εἶπεν εἰς τὸ τέλος, παῦσε πειὰ τὰ κλάμματα. Δὲν κάμνει νὰ κλαῖς, γιατί ἀσχημίζεις. Ἕνας περίπατος θὰ σε ὠφελήσῃ πολύ. Ἔλα, ἂν θέλῃς, νὰ κάμωμεν ἕνα γύρον μαζί.

«— Μὰ δὲν βλέπεις ποῦ μ' ἔχουν κλεισμένη ἐδῶ;

«— Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε! Μ' ἕνα πήδημα βρίσκεσαι ἔξω ἀμέσως. Ἔλα, πήδησε! Δὲν εἶσαι τώρα πειὰ μωρό.

«— Μ' ἂν τὸ μάθῃ ἡ μητέρα μου καὶ θυμώσῃ;

«— Ἂς μή σε κτυπᾷ καὶ αὐτή. Διατί νά σε κτυπᾷ; Ἴσα-ἴσα πρέπει νὰ την τιμωρήσῃς ποῦ σε κτυπᾷ, καὶ νὰ της δείξῃς ὅτι δὲν εἶσαι πειὰ κανένα κατσικάκι βυζανιάρικο!

«Ἡ λογικὴ αὐτὴ ἐσυμφωνοῦσε τόσῳ πολὺ μ' ἐκεινα ποῦ ἐσκεπτόμην πρὸ ὀλίγου, ὥστε ἐνικήθην ἀπὸ τὸν πειρασμὸν καὶ μ' ἕνα πήδημα, — ὤ, ἦτο πολὺ εὔκολον διὰ γιδούλαν τῆς ἡλικίας μου, — εὑρέθηκα ἔξω.

«Ἀλλ' ἀμέσως ἐδειλίασα.

«— Φοβοῦμαι τὸ λύκο! εἶπα.

«Ἡ Ρούσα ἔκαμε τὴν ἀνήξερη.

«— Μπᾶ! εἶπε· καὶ τί πρᾶγμα εἶνε αὐτὸς ὁ λύκος;

«— Νά, εἶνε ἕν' ἄγριο θεριό, μὲ μάτια πύρινα καὶ μὲ μεγάλα δόντια, ποῦ τρώγει τὰ παιδάκια που πηγαίνουν μόνα των εἰς τὸ δάσος καὶ τὰ κατσικάκια που δὲν ἔχουν κέρατα, διὰ νὰ ἀντισταθοῦν.

«— Κολοκύθια! εἶπεν ἡ Ρούσα. Δὲν εἶνε πειὰ λύκοι, οὔτε ἦταν ποτέ· καὶ ἂν ἦταν ποτέ, τώρα δὲν εἶνε πειά. Αὐτὰ τὰ παραμύθια τὰ λέγουν ἡ γρηὲς γυναῖκες καὶ ἡ γρηὲς γίδες διὰ νὰ ἐμποδίζουν τὰ παιδάκια καὶ τὰ κατσικάκια νὰ πηγαίνουν εἰς τὸ δάσος, ὅπου διασκεδάζουν πολύ.

«— Ἡ μητέρα μοῦ εἶπε πως θά με πάγῃ τοῦ χρόνου.

«— Ναί, τοῦ χρόνου! περίμενε! Ἂν ἤσουν λιγώτερο ἀνόητη, θὰ ἤξευρες πως αὐτὸ τὸ «τοῦ χρόνου» δὲν φθάνει ποτέ!

«Ἐθύμωσα ποῦ με εἶπεν ἀνόητη, καὶ δὲν ἤθελα νά την ἀκολουθήσω.

»— Γυρίζω πίσω, Ρούσα, τῆς εἶπα· δὲν πηγαίνω ἐγὼ 'ς τὸ δάσος χωρὶς τὴν μητέρα.

«— Ἔχεις ἄδικο, Ἀσπρούλα μου. Ἴσα-ἴσα ποῦ ὅταν δὲν εἶνε μαζί ἡ μητέρα διασκεδάζει κανεὶς περισσότερο, γιατί κάμνει ὅ,τι θέλῃ. Ἔχεις ἄδικο, χρυσή μου Ἀσπρούλα!»

«Τὸ χρυσή μου Ἀσπρούλα μ' ἔκαμε νὰ λησμονήσω τὸ ἀνόητη καὶ ἐπλησίασα πάλιν τὴν Ρούσαν. Κατὰ βάθος ἐστοχαζόμην κ' ἐγὼ ὅτι θὰ ἦτο πολὺ εὐχάριστον νὰ περιπατήσῃ κανεὶς μίαν φοράν, χωρὶς νὰ κούῃ νά του λέγουν αἰωνίως: «Ἥσυχα! Φρόνιμα! μὴν κάμνῃς τοῦτο! μὴν κάμνῃς ἐκεῖνο!» Ἐν τούτοις ὁ λύκος μου ἐπροξενοῦσεν ἀκόμη μεγάλους φόβους.

«— Ξεύρεις ὅμως, Ρούσα· ἂν εἶνε ὁ λύκος, δὲν θὰ μπορέσω νὰ του ἀντισταθῶ· ἰδὲς τί μικρούτσικα κέρατα που ἔχω!

«— Κ' ἐγὼ ποῦ θὰ εἶμαι; Ἰδὲς τὶ μεγάλα κέρατα ποῦ ἔχω ἐγώ! Νά, καὶ αὐτό που εἶνε σπασμένο, πάλι εἶνε μεγαλήτερο ἀπὸ τὰ κέρατα ἄλλων γιδῶν. Ἂν του βαστᾷ τοῦ λύκου ἂς ἔλθῃ!»

«Πράγματι, ἔλεγα, ἡ Ρούσα ἔχει μεγάλα κέρατα. Εἶνε ἀρκετὰ καὶ γιὰ τὲς δυό μας.

«— Ἂς ἔλθῃ ὁ λύκος! ἐπανέλαβεν ἡ Ρούσα· ἂς ἔλθῃ καὶ θὰ ἰδῇ μὲ ποιὸν ἔχει νὰ κάνῃ!

«Καὶ ἐκινοῦσε τὸ κεφάλι της μὲ ὕφος ἀρειμάνιον.

«— Ναί, ἂς ἔλθῃ ὁ λύκος· ἔλεγα κ' ἐγώ, μὲ τὸ ἴδιον κίνημα τῆς κεφαλῆς, ἂς ἔλθῃ καὶ θὰ ἰδῇ μὲ ποιὸν ἔχει νὰ κάνῃ!»

«Καὶ ἐπηγαίναμεν.

«Ἡ ἄσχημη αὐτὴ Ρούσα, ἡ μεγαλόσωμη, μὲ τὸ σπασμένο κέρατο, μὲ τὸ χυμένο μάτι καὶ μὲ τὸ ἄτακτο μαλλί, εἶχε πραγματικῶς κάτι τὸ φοβερόν. Μαζί της δὲν εἶχε κανεὶς νὰ συλλογισθῇ τίποτε· ἂν ὑπῆρχε λύκος, βέβαια θὰ την ἐφοβεῖτο πολύ.

«Ἐπεριπατούσαμεν γρήγορα καὶ σὲ λίγο ἐφθάσαμεν.

«Ὤ, τί εὔμορφον ποῦ ἦτο τὸ δάσος! Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἐπαίζαν παντοῦ μὲ τὰ φυλλώματα τῶν δένδρων. Εἶχε χορταράκι παντὸς εἴδους καὶ παντὸς χρώματος: πράσινον, κίτρινον, κόκκινον· ἄνθη πλήθος, βιολέτες, ἀνεμῶνες· βάτους μὲ ἀνθάκια κόκκινα· φράουλες ὥριμες καὶ μυρωδάτες· καὶ ἕνα χαριτωμένον ρυάκιον, ποῦ ἔτρεχε καὶ ἐπηδοῦσε καθαυτὸ σὰν κατσικάκι! Ἀρχίσαμεν εὐθὺς νὰ τρώγωμεν καὶ νὰ πίνωμεν. Ἄ, εἶχε πολὺ δίκαιον ἡ Ρούσα! Τί νόστιμα χόρτα! τί δροσερὸν νερόν! Ἀφ' οὗ ἐχορτάσαμεν, ἐκαθίσαμεν ὀλίγον νὰ ἀναπαυθῶμεν. Τὸ ρυάκιον ἐκεῖ πλησίον μας ἐσιγοτραγουδοῦσε γλυκὰ καὶ τὰ πουλάκια ἐκελαδοῦσαν εἰς τοὺς κλώνους τῶν δένδρων· καὶ ἡ ἠχὼ ἐπανελάμβανε τοὺς μελῳδικοὺς αὐτοὺς φθόγγους...

«Εἰς τὴν ἀρχὴν τὰ τραγούδια αὐτὰ μοῦ ἐφάνησαν πολὺ εὐθυμα, πολὺ εὐχάριστα. Ἀλλὰ κατόπι μοῦ ἐφάνη ὅτι ἡ ἐπῳδὸς των ἀπημυθύνετο πρὸς ἐμέ, ὅτι μ' ἐνουθετοῦσαν, ὅτι μ' ἐμάλωναν.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς *Βέρθας Βαδιέ*.

«Ἂς ἔλθῃ ὁ λύκος καὶ θὰ ἰδῇ μὲ ποιὸν ἔχει νὰ κάνῃ!» (Σελ. 45).

ΤΟ ΓΑΛΑΖΑΚΙ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 22)

«Ὁ καιρὸς ἦτο γλυκύς, ὁ οὐρανὸς αἴθριος, ὁ ἥλιος λαμπρός. Τὰ δένδρα ἦσαν γεμάτα καρπούς καὶ οἱ θάμνοι γεμάτοι ἄνθη. Ὅταν ἡ Νίνα εἶδε τὴν φύσιν τόσον ὡραίαν, εἶπε κυττάζουσα τὸ πτηνόν, τὸ ὁποῖον ἐπολεμοῦσε νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὰ χέρια της:

«— Τὸ ἀχάριστον! θὰ μας ξεχάσῃ πολὺ γρήγορα!»

«Ἐφιλήσαμεν καὶ οἱ δύο τὸν ἀναθρεφτόν μας καὶ ἡ Νίνα ἤνοιξε τὸ χέρι της, ἀποστρέφουσα τοὺς ὀφθαλμούς.

«Ὁ μελισσοφάγος ἔσχισε τὸν ἀέρα μὲ ταχὺ πτερύγισμα καὶ ἐκάθησεν εἰς ἕνα δένδρον. Ἐκεῖ ἤρχισε νὰ κελαϊδῇ, ὡς διὰ νὰ πανηγυρίσῃ τὴν ἀπελευθέρωσίν του· ἀλλὰ τὸ κελάδημά του, μολονότι γλυκὺ καὶ ἁρμονικόν, ἐξέσχιζε τὴν καρδίαν τῆς Νίνας. Ἡ ἀδελφή μου ἐκάθητο παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου καὶ ἐκύτταζε μελαγχολικὴ πρὸς τὴν κορυφήν. Δὲν ἠμπόρεσε μέχρι τέλους νὰ κρατήσῃ τὴν λύπην της· ἄπλωσε τὰ χέρια πρὸς τὸν μελισσοφάγον καὶ ἔκραξε:

«— Γαλαζάκι! Γαλαζάκι!»

«Ἦτο τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον τῷ εἶχε δώσῃ.

«Τὸ Γαλαζάκι, ἅμα ἤκουσε τὴν τόσῳ γνωστήν του φωνήν, κατέβη ἀπὸ τὸ δένδρον καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸν ὦμον τῆς μικρᾶς του κυρίας.

«Ὦ, πόσον εὐτυχὴς ἦτο τότε ἡ Νίνα! Πῶς ἐχάϊδευε τὸν πτερωτόν της φίλον, ὁ ὁποῖος τὴν ἐτσιμποῦσε μὲ τὸ μικρὸν μαῦρον ράμφος του! Τοῦ ὡμιλοῦσε γλυκὰ μὲ τὴν ἀργυρόηχον φωνήν της καὶ τὸ πουλάκι ἐκελαδοῦσε ὁλονές. Τὰ μαγουλάκια της ἦσαν ἀκόμη βρεγμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τὸ Γαλαζάκι τῆς τα ἐσκούπιζε μαλακὰ μὲ τὰ πτεράκια του.

«— Βλέπεις; μοῦ εἶπεν ἡ Νίνα μὲ ὑπερηφάνειαν. Τὸ Γαλαζάκι δὲν θέλει πειὰ νὰ με ἀφήσῃ ποτέ!»

«Δυστυχισμένη μου ἀδελφούλα! δὲν ἤξευρες ὅτι ἔλεγες ὅλη τὴν ἀλήθεια!...»

Τὸ παιδίον ἐσταμάτησε καὶ πάλιν, πνιγόμενον ἀπὸ τὸ βάρος ὅλων αὐτῶν τῶν ἀναμνήσεων. Ἐσπόγγισε τοὺς ὀθαλμούς του καὶ ἐξηκολούθησεν:

«Ἀπὸ ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἤρχισε φιλία ἀκόμη στενωτέρα μεταξὺ τῆς Νίνας καὶ τοῦ μελισσοφάγου. Τὸ Γαλαζάκι δὲν ἄφινε πλέον τὴν κυρίαν του· τὴν ἀκολουθοῦσεν εἰς ὅλον τὸ σπίτι, τὴν ἀνεγνώριζεν ἀπὸ τὸν ἦχον τῆς φωνῆς της ἀπὸ τὸν κρότον τῶν βημάτων της. Ἡ Νίνα τὸ ἐφώναζε καὶ ἐκεῖνο ἤρχετο ἀμέσως ἀπὸ τὸν κῆπον, ὅπου κατέβαινε καὶ ἐπλανᾶτο τώρα ἐλευθέρως. Τὸ πρωὶ τὸ Γαλαζάκι τὴν ἐξυπνοῦσε· παρεμέριζε μὲ κελαδήματα τὸ παραπέτασμα, ἐκάθητο εἰς τὸ προσκεφάλι της καὶ της ἐφιλοῦσε μὲ τὸ ράμφος τὰ ρόδινα χείλη.

«Εὐτυχισμένο τὸ Γαλαζάκι, ποῦ ἐφιλοῦσε τὴν Νίναν, πρὶν ἀπὸ τὴν μητέρα μας, πρὶν ἀπὸ ἐμέ!

«Ἐντοσούτῳ ἐπέρασε τὸ καλοκαῖρι καὶ ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ Παρίσι. Ἡ ἀδελφή μου ἐφαίνετο ἀσθενική καὶ ἔλεγαν ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ την ἰδοῦν οἱ καλλίτεροι ἰατροί· ὅταν ἐφθάσαμεν ἐδῶ, ἔγινεν ἀκόμη χειρότερα καὶ μετ' ὀλίγον δὲν ἐξήρχετο πλέον ἀπὸ τὸ δωματιόν της. Συχνὰ ἔβλεπα τὰς ὑπηρετρίας πολὺ λυπημένας, νανταλάσσουν χαμηλοφώνως λέξεις, τὰς ὁποίας δὲν ἤκουα· καὶ ἡ μητέρα, συνομιλοῦσα μὲ τὴν ἀδελφήν μου καὶ μ' ἐμέ, ἔκρυπτε καμμίαν φορὰν τὸ πρόσωπόν της διὰ νὰ κλαύσῃ. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἤξευρα ἀκόμη τί θὰ 'πῇ θάνατος!

«Τὸ Γαλαζάκι συνώδευε παντοῦ τὴν κυρίαν του. Καὶ αὐτὴ ἐπίσης δὲν ἠμποροῦσε νὰποχωρισθῇ τὸν φίλον της καὶ μὲ ὅλην τὴν ἀφέλειαν παιδίου ἀρρώστου. εἰς αὐτὸν διηγεῖτο τοὺς πόνους της. Ὦ, πόσας φορὰς εἶδα τὸ Γαλαζάκι νὰ κάθεται εἰς τὸ ἄσπρο δακτυλάκι τῆς Νίνας καὶ νὰ την κυττάζῃ, ὡς νὰ ἤκουε μὲ προσοχὴν τὰ παράπονα τῆς ἀδελφῆς μου! Κατὰ τὰς μελαγχολικὰς αὐτὰς ὥρας, τὸ Γαλαζάκι ἔχανε τὸ κελάδημά του· οὔτε τσιμπήματα πλέον, οὔτε πτερυγίσματα· ὁ μελισσοφάγος ἦτο λυπημένος, σκεπτικός, ὡς νὰ ἠσθάνετο καὶ αὐτὸς τοὺς πόνους ποὺ του ἔλεγαν. Καὶ ὅταν ἡ Νίνα, κουρασμένη ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν, ἐσιώπα, τὸ Γαλαζάκι ἐξέτεινε τὴν κυανῆν κεφαλήν του καὶ της ἔδιδεν ἕνα φιλί, ὡς διὰ νὰ την ἐνθαρρύνῃ· κατόπι καὶ οἱ δύο ἐκοιμῶντο εἰς τὸ κάτασπρον κρεβατάκι των.

«Μίαν ἡμέραν, μὲ εἶχαν ἀφήσῃ μόνον διὰ μίαν στιγμὴν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀδελφῆς μου. Ἐνόμιζα ὅτι ἐκοιμᾶτο βαθειά, ὅταν την ἀκούω νὰ με κράζῃ μὲ φωνὴν ἀσθενῆ. Ἔτρεξα ἀμέσως πλησίον της.

«— Χαῖρε, ἀδελφέ μου! μοῦ εἶπε· αἰσθάνομαι ὅτι θἀποθάνω· ποῦ εἶνε ἡ μητέρα;»

«Προσεπάθησα νὰ την καθησυχάσω καὶ της εἶπα ὅτι θὰ ἤρχετο ἀμέσως.

«—Φίλησέ με!» μοῦ εἶπε.

«Ἔσκυψα διὰ νὰ την φιλήσω· ἀλλ' ἐκείνη εἶχε πέσῃ ἀκίνητη εἰς τὸ προσκεφάλι.

«Ἦτο νεκρά!

«Ἐφώναξα δυνατὰ καὶ ἐγονάτισα.

«Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ μελισσοφάγος, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο πλησίον τῆς ἀδελφῆς μου, ἤπλωσε τὰς πτέρυγάς του μὲ κελάδημα γλυκὺ καὶ θρηνῶδες καὶ ἔφυγεν ἀπὸ τὸ ἡμίκλειστον παράθυρον. Ἐνόμισα ὅτι εἶδα τὴν ἀγγελικὴν ψυχὴν τῆς Νινούλας μου, νἀναβαίνῃ πρὸς τὸν οὐρανὸν μὲ τὰ γαλάζια της πτερά...»

Ἔλαβα τὴν χεῖρα τοῦ παιδίου καὶ την ἔθλιψα εἰς τὴν ἰδικήν μου. Μὲ εὐχαρίστησε διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς. Ὁ γηραιὸς ὑπηρέτης, ὁ ὁποῖος μᾶς εἶχε πλησιάσῃ, διαρκούσης τῆς διηγήσεως, ἤκουε μὲ ὀφθαλμοὺς δακρυσμένους.

«— Εἰμπορεῖ νὰ σας εἰπῇ τί ὑπέφερα, ἐξηκολούθησε τὸ παιδίον, δεικνύων τὸν πιστόν του σύντροφον· ἡ ἀδελφούλα μου δὲν ἀγαποῦσεν ἕνα ἀχάριστον!»

Καὶ ἐπειδὴ ἐσιώπα, τὸν ἠρώτησα δειλῶς:

— Καὶ ὁ μελισσοφάγος; ξεύρεις τί ἀπέγεινε;

«— Μόλις ἀνέλαβα ὀλίγον, ἐζήτησα νὰ με ὑπάγουν εἰς τὸν τάφον τῆς Νίνας, εἰς τὸ Κοιμητήριον τοῦ Πὲρ-Λασαίζ. Ἐγονάτισα ἐπὶ τοῦ μαρμάρου καὶ προσηυχήθην. Τὸ κελάδημα ἑνὸς πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον ἠκούσθη πλησίον μου, ἐκίνησε τὴν προσοχήν μου. Ἐσήκωσα τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδα ἐπάνω εἰς ἕνα κυπαρίσσι, κοντὰ εἰς τὸν τάφον, ἕνα μελισσοφάγον. Ἡ καρδία μου ἐκτύπησε δυνατά. Ἐφώναξα: «Γαλαζάκι! Γαλαζάκι!» ὅπως ἐφώναζεν ἡ ἀδελφή μου· καὶ ὁ μελισσοφάγος κατέβη καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸ δάκτυλόν μου.

«Ἔβρεξα μὲ τὰ δάκρυά μου τὸ πουλάκι καὶ τὸ ἐκάλυψα μὲ φιλήματα... Σὲ ὀλίγον ἐπέταξεν ἀπὸ τὰ χέρια μου καὶ ἐκάθησεν εἰς τὰ στεφάνια τῶν ἀνθέων, τὰ ὁποῖα ἐστέλλιζαν τὸν σταυρὸν τοῦ μνήματος, ὡς νὰ μου ἔλεγεν ὅτι ἀνῆκεν ἀκόμη εἰς τὴν νεκράν!

«Ὁσάκις ἐπήγαινα εἰς τὸ Κοιμητήριον, ἔβλεπα πάντοτε τὸ Γαλαζάκι πλησίον τῆς μικρᾶς του κυρίας. Τὴν ἡμέραν ἐκελαδοῦσεν ἐπάνω εἰς τὸν τάφον της· τὴν νύκτα ἐκοιμᾶτο μέσα εἰς τὰ θαλερὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα φιλικαὶ χεῖρες ἀπέθετον ἐκεῖ καθημερινῶς.

«Πρὸ τινων ἡμερῶν τὸ ηὕραμεν νεκρὸν ἀπὸ τὸ ψῦχος εἰς τὴν συνειθισμένην του θέσιν.

«Δὲν ἠθέλησε νὰ ἐγκαταλείψῃ μέχρι τέλους τὴν δύστυχισμένην του Νίναν!»

Διαρκούσης τῆς διηγήσεως, εἴχαμεν φθάσῃ παρὰ τὴν γέφυραν τῆς Ἀουστερλίτσης. Ἐκεῖ μία ἅμαξα ἐπερίμενε τὸ παιδίον καὶ τὸν συνοδόν του. Καθ' ἣν στιγμὴν ἀπεχωρίζόμεθα, μοὶ εἶπε μὲ μειδίαμα μελαγχολικόν:

— Ξεύρετε τώρα διατί ἀγαπῶ τὰ πτηνά!

(Ἐκ τῶν τοῦ Élie Berthet) Ξ.

ΑΝΑΓΚΗ ΠΡΟΣΟΧΗΣ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ

Μικρὰ Μυστικὰ λέγονται τὰ Τετράδια, τὰ ὁποῖα ἐξέδωκεν ἐφέτος ἡ *Διάπλασις τῶν Παίδων*, ὅπως ἀνταλλάσσωνται κυρίως μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν της.

Ἕκαστον Τετράδιον *Μικρῶν Μυστικῶν* περιέχει ἐρωτήσεις καὶ ἀπέναντι τόπον διὰ τὰς ἀπαντήσεις, τὰς ὁποίας γράφουν οἱ ἀνταλλάσσοντες. Τὰ Τετράδια ταῦτα, συμπληρούμενα καὶ δενδμενα, ὁποτελοῦν κατόπι χαριτωμένον Λεύκωμα, δυνάμεναν νὰ τέρψῃ πᾶσαν συναναστροφήν.

Τὰ *Μικρὰ Μυστικὰ* πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖον μας (λεπτὰ 15 ἕκαστον τετράδιον, καὶ φρ. 3 ἑκάστη δέσμη 25 τετραδίων μετὰ ἐξωφύλλου καὶ πίνακος περιεχομένων), δύνανται δὲ νἀνταλλάσσωσι τοιαῦτα μεταξύ των καὶ μὴ συνδρομηταὶ τῆς *Διαπλάσεως*. Ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν Τετραδίων μεταξὺ συνδρομητῶν, διὰ τοῦ Γραφείου τῆς *Διαπλάσεως*, γίνεται κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον:

Ὁ συνδρομητής, ὁ ἐπιθυμῶν νἀνταλλάξῃ Μυστικὰ μὲ συνδρομητὴν δηλόνει τοῦτο δι' ἐπιστολῆς πρὸς τὴν *Διάπλασιν*, ἡ ὁποία δημοσιεύει τὴν πρότασιν εἰς τὴν σχετικὴν στήλην τῆς Ἀλληλογραφίας.

Ὁ λαμβάνων τὴν πρότασιν εἶνε ἐλεύθερος νὰ δεχθῇ ἢ νὰ μὴ δεχθῇ τὴν ἀνταλλαγήν. Ἂν δεχθῇ, ὀφείλει νὰ λάβῃ ἓν τετράδιον καὶ νὰ το συμπληρώσῃ, δηλαδὴ νὰ γράψῃ τὰς ἀπαντήσεις καὶ νὰ ὑπογράψῃ μὲ τὸ ὄνομά του ἢ μὲ τὸ ψευδώνυμόν του, ὅπως θέλῃ. Τὸ Τετράδιον τὸ θέτει ἐντὸς φακέλλου ἀγράφου *ἀνοικτοῦ, ὄπισθεν τοῦ ὁποίου* γράφει τὸ ψευδώνυμον τοῦ πρὸς ὃν ἀπευθύνεται, θέτει ἐντὸς ἓν γραμματοσημον *εἰκοσάλεπτον* (δι' ὁποιουδήποτε εἶνε προωρισμένον τὸ Τετράδιον, ἀδιακρίτως) καὶ ἐντὸς δευτέρου φακέλλου τὸ στέλλει πρὸς τὸ Γραφεῖόν μας.

Ἡ *Διάπλασις* τότε γράφει ἐπὶ τοῦ ἀγράφου φακέλλου τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ πρὸς ὃν ἀπευθύνεται τὸ Τετράδιον καὶ το στέλλει ταχυδρομικῶς. Οὗτος, ἅμα τὸ λάβῃ, ὀφείλει εἰς ἀπάντησιν νὰ στείλῃ τὸ ταχύτερον, ὅπως μὴ ἐκληφθῇ ὡς ἀγνοῶν τὰ στοιχεῖα καλῆς συμπεριφορᾶς, ἓν Τετράδιον ἰδικόν του, συμπεπληρωμένον μὲ τὰς ἀπαντήσεις του, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον πρὸς τὴν *Διάπλασιν*, ἡ ὁποία θὰ το στείλῃ ὁμοίως πρὸς τὸν πρῶτον.

Ὅταν συνάξῃ κανεὶς ἀρκετὰ Τετράδια συμπεπληρωμένα, τὰ *ἀριθμεῖ*, (τότε μόνον τὰ ἀριθμεῖ καὶ τὰ δένει εἰς Λεύκωμα). Ἑπομένως ὁ στέλλων πρὸς τινα *Μικρὰ Μυστικὰ* δὲν πρέπει νἀριθμῇ τὸ στελλόμενον τετράδιόν του.

Ἀνάγκη προσοχῆς νὰ τηρῶνται *ἀκριβῶς καὶ κατὰ γράμμα* ὅλοι αὐτοὶ οἱ ὅροι. Ἡ ἐλαχίστη παράλειψις γίνεται πρόξενος δυσχερειῶν περὶ τὴν ἀποστολήν διὰ τοῦτο *Μικρὰ Μυστικὰ* στελλόμενα παρὰ τοὺς ὅρους (ἄνευ φακέλλου ἀγράφου, ἢ ἄνευ γραμματοσήμου εἰκοσαλέπτου, ἢ ἄνευ ἀπαντήσεων κτλ. κτλ.) *θὰ ῥίπτωνται ἀμειλίπτως εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων.*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ *Πτερωτὸς Πήγασσος* διηγεῖται εἰς ἕνα φίλον του ὅτι εἶχε πολὺ ἄσχημην θέσιν εἰς τὸν σιδηρόδρομον ποῦ ἐταξείδευεν ἐσχάτως.

— Πῶς δὲν ἄλλαξες λοιπὸν θέσιν; τὸν ἐρωτᾷ ὁ φίλος του.

— Μὰ μὲ ποιὸν νἀλλάξω, ἀφ' οὗ ἤμουν μόνος εἰς τὸ βαγόνι!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λευκῆς Πεταλούδας

ΑΛΑΝΔΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἡ Μεγάλη Κυριακὴ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τώρα τὰς Ἀπόκρεω. Ἀλλ' αἱ ἀγωνιώδεις ἡμέραι τὰς ὁποίας διεργάμεθα, αἱ πλήρεις φόβων καὶ ἐλπίδων, οὔτε καιρὸν οὔτε ὄρεξιν μᾶς ἀφίνουν νὰ φροντίσωμεν περὶ ἑορτῶν! Ὄχι μόνον αἱ εὐγενεῖς Κυρίαι, αἱ ὁποῖαι εἶχον ἀναλάβῃ τὸν καταρτισμὸν τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τοῦ Προγράμματος, ἠναγκάσθησαν νὰ διακόψουν πᾶσαν ἐνέργειαν πρὸς τὸ παρόν, ἀπασχολημέναι εἰς ἄλλα ἱερώτερα καὶ πατριωτικώτερα καθήκοντα, ἀλλὰ καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν ἐν Ἀθήναις φίλων μας ἔσπευσαν νὰ μας γράψουν φιλοτίμως ὅτι ἡ ἑορτὴ δὲν πρέπει νὰ γίνῃ τώρα. Οὕτως ἡ Μεγάλη Κυριακὴ ἀναβάλλεται διὰ καλλιτέρας ἡμέρας, αἱ ὁποῖαι εὐχόμεθα καὶ ἐλπίζομεν νὰ εἶνε μίαν προσεχεῖς καὶ εὐτυχεῖς, ὥστε νὰ μας ἐπιτρέψουν νὰ συνέλθωμεν καὶ νὰ συνδιασκεδάσωμεν μὲ ἀσυγκρίτως μεγαλητέραν χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν! Εἴθε! Εἴθε!

Λευκὴ Τιδὼν, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ. Νὰ μου φιλήσῃς τὸν *Ἀτρόμητον Λέοντα* καὶ τὸν *Φιλοπάτριδα Ἕλληνα*. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν εὐγενῆ προσφοράν σου· ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ ἐπωφεληθῶ.

Στρατηγὲ Ἀμίλκα Βάρκα, πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ ξεσταθώσῃς καὶ σύ, στρατηγὸς ἄνθρωπος; Σ' εὐχαριστῶ πάρα πολύ, προπάντων διὰ τὰς ἐκφράσεις τῆς τόσον θερμῆς ἀγάπης.

Κροκόδειλε τοῦ Νείλου, μοῦ εἶνε πάρα πολὺ δύσκολον νὰ σου στείλω τὸν κατάλογον ποῦ ζητεῖς· χρειάζεται πολλῶν ὡρῶν ἐργασία καὶ ποῖος νὰ την κάμῃ; Ὥστε, ἀγαπητέ μου, παραιτήσου.

Ἀττικὴ Ἡμέρα, πραγματικῶς ὅλοι εἴμεθα εὐχαριστημένοι ἀπὸ ἐσέ· εἶσαι τόσον γλυκεῖα, θερμή, ἡλιόλουστος... Εἶπα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα ὅσα μοῦ γράφεις καὶ συνεκινήθη πολύ.

Ποιμενὶς τῶν Ὀρέων (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα)· ἅμα στείλῃς εἰς τὸ Γραφεῖόν μου 3 φράγκα, θὰ σου σταλῇ μία Δέσμη Μικρῶν Μυστικῶν.

Ἐγὼ νὰ σε λησμονήσω, *Φλογερὰ Ἀκτὶς τοῦ Σουδίου*; ποτέ! Ἀπεναντίας ἐνόμιζα ὅτι σὺ μ' ἐλησμόνησες· ἐχάρην δὲ πολὺ ὅταν εἶδα ὅτι μ' ἐνθυμεῖσαι καὶ ὅτι θὰ μου ἐξαναγράψῃς. Ἴσως νὰ ἐχάθη τὸ γράμμα σου· ἴσως νὰ σου ἀπήντησα ἀργότερα καὶ νὰ μὴ το παρετήρησες· τίς οἶδε!

Πῶς γίνεται αὐτό, ἀγαπητέ μου Ἰωάννη Δημητριάδη, ἀφ' οὗ ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν συνδρομητῶν τὰ φυλλάδια παραδίδωνται εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον ἀπὸ τὴν Παρασκευήν; Βεβαίως πταίει τὸ Ταχυδρομεῖον τῆς πόλεώς σας.

Ὡραῖα τὰ λέγεις, *Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας*, καὶ εἶχες τόσον καιρὸν νὰ μου γράψῃς! Πίστευσε ὅτι ὅλοι οἱ ἀναγνῶσταί μου εἶνε ἐπίσης ξετρελλαμένοι τόσον μὲ τὸν «Ἀκόλουθον» ὅσον καὶ μὲ τὴν «Ἀστρούλανο». Ἡ Πίσσα μου ἀντασπάζεται τὴν Παρδαλήν σου.

Κατενθουσιασμένος ὁ ἀγαπητός μου *Ἥρως Γαριβάλδης* μὲ τὰ Μικρὰ Μυστικά, τὰ ὁποῖα ψάλλει διὰ στίχων. Ἀκούσατε λοιπὸν τί εἶνε τὰ Μικρὰ Μυστικά:

Σύνδεσμος φιλίας,
Μέσον γνωριμίας,
Λεύκωμα Ὡραῖον
Κι' ὅ,τι θέλῃς πλέον!

Εὖγε, *Γαριβάλδη*! Πόσον θὰ χαρῶ ἅταν θὰ σε ἰδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας!

Ἔλαβα τὰ γραμματόσημα, ἀγαπητέ μου *Ἀλέξανδρε Οἰκονομίδη*. Θερμὰς εὐχαριστίας ἀπὸ τὰς ἀδελφὰς τοῦ Ἀνανία.

Μαρίκα Ἀθριτσάκη, τὸ ψευδώνυμον ποῦ ζητεῖς τὸ ἔχει ἄλλη.

Ἐρατεινὴ Χάλκη, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον, ἀφ' οὗ ἐπιμένῃς νἀντικαταστήσῃς τὸ τόσον ὡραῖον παλαιόν.

Θαυμάσιος ὁ μῦθος «Τὰ δύο Ἄροτραν», *Μαύρη Θάλασσα*. Εἶνε πρωτότυπος ἢ τὸν μετέφρασες καὶ ἀπὸ ποῦ; Γράψε μου, σὲ παρακαλῶ.

Θουκυδίδη Ἱστορικέ, σὲ παρακαλῶ νὰ ἐκλέξῃς ἓν ἄλλο ψευδώνυμον, διότι ἔχω ἓν παρόμοιον μὲ αὐτὸ ποῦ προτείνεις καὶ τότε θὰ μας εἴπουν μιμητάς.

Κάποιος συνδρομητής μου γράφει πρὸς τὸν *Ὀλύμπιον Δία* ὅτι εἶνε τόσον μαγευμένος μὲ τὰ φυλλάδιά μου, ὥστε ἤθελε νὰ ἐκδίδωνται κάθε ἡμέραν καὶ εἰς μεγάλον σχῆμα. Φαντασθῆτε!

Πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου, *Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας*... Ὑπομονή!

Ὄχι, *Ξανθομαλλὴ Ἀραπίτσα*· ὅσοι δεχθοῦν τὴν ἀνταλλαγὴν θὰ σου στεῖλουν πρῶτοι ἓν τετράδιον συμπεπληρωμένον, καὶ κατόπιν σύ.

Ἡ *Ὡραία Δορκὰς* μοῦ γράφει ὅτι «ἐπιθυμεῖ νὰ κάμῃ ὁλόκληρον λεύκωμα *Μικρῶν Μυστικῶν* πρὸς ἀνάμνησιν τῶν παιδικῶν της χρόνων». Καὶ πράγματι, ὑπάρχει ὡραιότερα ἀνάμνησις;

Ὄχι, μοῦ γράφει ἡ *Μέλλουσα Καλλιτέχνις* αὐτὴ δὲν ἐπῆγεν εἰς τὸ δένδρον τοῦ Παρθεναγωγείου Χίλλ, ἀλλὰ εἰς ἄλλην κυρίαν Χίλλ. Πολὺ καλά!

Κυανόλευκος Σημαία, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον.

Ὅσον συχνὰ καὶ ἂν μου γράφῃς, *Ἑλληνικὴ Καρδία*, ποτὲ δὲν θὰ σε βαρυνθῶ!

Ὁ *Περσεὺς* μοῦ γράφει γιὰ κάτι παιδιά, ποῦ ἀντιγράφουν διηγήματα ἀπὸ παλαιούς μου τόμους καὶ τὰ περνοῦν εἰς τοὺς συμμαθητάς των ὡς ἔργα ἰδικά των. Μὰ αὐτό, φίλτατε *Περσεῦ*, λέγεται λογοκλοπία!

Μαραθώνιε Δρόμε, εὐχαρίστως δέχομαι εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων ἀντὶ σοῦ τὸν ἀδελφόν σου καὶ του ἐκλέγω τὸ ψευδώνυμον *Νέλσων*.

«Ἀπεφάσισα καὶ ἐγὼ νὰ ξεσταθώσω — μοῦ γράφει ὁ νέος μου φίλος *Λευκὸς Κοραξ*, — καὶ νἀναλάβω ἀλνθῆ σταυροφορίαν πρὸς διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως. Καὶ ἀμ' ἔπος ἀμ' ἔργον!» Σ' εὐχαριστῶ πολύ, καλέ μου φίλε. Οἱ μικρότεροι ἀδελφοί σου δύνανται νὰ λαμβάνουν μετὰ σοῦ μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου, ἐκτὸς τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων.

Τσόχτρα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα· θὰ σε φοβοῦνται ὀλίγον οἱ φίλοι μου, ἀλλὰ δὲν πειράζει. Ναί, ἀγαπητή μου, αὐτὸς εἶνε ὁ σκοπός μου: «νὰ εὑρίσκω πάντοτε κάτι τι ὠφέλιμον νὰ προτείνω, διὰ νὰ κάμνω τοὺς συνδρομητάς μου νὰ γίνωνται καλλίτεροι ἀφ' ὅ,τι εἶνε».

Μικρὲ Ὁπλαρχηγέ, (οὕτω θὰ εἶνε τοῦ λοιποῦ τὸ ψευδώνυμόν σου) σὲ δέχομαι πολὺ εὐχαρίστως εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ σε κατατάσσω μεταξὺ τῶν πιστῶν μου φίλων, ὅπως ἐπιθυμεῖς· ἀλλ' ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὅρους. 1ον νὰ μου γράφῃς *ἰδιοχείρως* καὶ νὰ μὴ ὑποχρεώνῃς τὴν ἀδελφήν σου νὰ μου γράφῃ ἐξ ὀνόματός σου. Δώδεκα ἐτῶν παιδὶ καὶ μαθητὴς τῆς Β' τοῦ Ἑλληνικοῦ, εἰμπορεῖ νὰ γράφῃ ἐξαίρετα· νὰ ἤξευρες πόσα ὀκταετῆ καὶ ἑπταετῆ παιδία μοῦ γράφουν μὲ τὸ χεράκι των! 2ον νὰ εἶσαι ὀλιγώτερον πεῖσμον καὶ περισσότερον ἐπιμελής. — Μὰ θὰ μου πῇς, πῶς τα ἔμαθα αὐτὰ ὅλα; Ἄ, φίλε μου!

μὴν ἐκπλήττεσαι! Ἡ Διάπλασις ἔχει ἕνα *πουλάκι* ποὺ της λέγει πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τοὺς συνδρομητάς της... Λοιπόν· σὲ θέλω! ἄκουσες;

Δόξα σοι ὁ Θεός! Μοῦ ἔγραψε τελοσπάντων καὶ ἡ *Πετρώδης Παραλία*, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν. Ἀλλ' ἀφ' οὗ τὴν ἐμπόδιζαν αἱ γραπταί της ἐξετάσεις, δὲν πειράζει.

Ἀλήθεια, *Ἐκηβόλε Ἄπολλον*; Ἀμφισβητεῖται ἡ ὕπαρξις τοῦ Ἀνανία; ὅταν τὸ ἤκουσε ὁ ψυχογιός μου, ἐπασπάτευε τὸ κορμί του καὶ ἔλεγε: «ὑπάρχω ἢ δὲν ὑπάρχω;» — Περὶ τοῦ ἄλλου, τὸ ὁποῖον μοῦ γράφεις εἰς τὸ τέλος, ἤθελα νά μου ἔδιδες πλέον σαφεῖς πληροφορίας· διότι, τὰ *ἤθη* μ' ἐνδιαφέρουν πολύ.

Φίλπατε *Ἰωάννη Βαρβαγιάννη*, νὰ ἐκλέξῃς ἓν ἄλλο ψευδώνυμον, διότι ἔχομεν ἤδη τὸ *Ἀστρουλλάκι τῆς Λέσβου*.

Σὲ συγχαίρω, *Κορυθαιολε Ἕκτορ*, διὰ τὴν ὡραίαν καὶ πατριωτικωτάτην ἐπιστολήν σου. Σὲ βεβαιῶ ὅτι ἐδάκρυσα, ὅταν τὴν ἀνεγίνωσκα. Εὖγε, παιδί μου.

Ἐρυθρὸν Τριαντάφυλλον, δὲν θὰ ἔλαβα τὰς προηγουμένας ἐπιστολάς σου ἢ δὲν θὰ ἐπρόσεξες εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν διὰ νὰ ἴδῃς τὴν ἀπάντησιν. Σοῦ ἔστειλα τὰ παραγγελθέντα.

Πιστεύω νὰ ἔλαβες ἤδη, *Ναυτοπούλα*, τὸ Τετράδιον τοῦ *Καλασμοῦ Κόσμου*, τὸ ὁποῖον σοῦ ἔστειλα ταχυδρομικῶς. Ἀλλὰ δὲν πιστεύω νἀμαυσθῇ τὴν ὑπαρξίν του ἀπὸ φθόνον, καθὼς λέγεις. Εὐτυχῶς τὰ ἔξυπνα παιδιὰ δὲν σκανίζουν καὶ ἐπομένως... οὐδεὶς φθόνος!

Ἐν ταύτοις, *Οἰδίπου Τύραννε*, μὲ ὅλας αὐτὰς τὰς λεπτομερείας, τὰς ὁποίας θεωρεῖς περιττάς, τὸ σύστημα τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν Μικρῶν Μυστικῶν δὲν ἐννοήθη ἀπὸ ὅλους καὶ γίνονται λάθη, τὰ ὁποῖα μοῦ δίδουν πολὺν κόπον. Δι' αὐτὸ δημοσιεύω καὶ τὸν νέον κανονισμόν.

Τότε γράφεις μόνον τὸ ψευδώνυμόν *σου* εἰς τὰ Μικρὰ Μυστικά, φιλτάτη *Καρδερίνα*, ἂν δὲν θέλῃς νὰ γράψῃς καὶ τὸ ὄνομά σου. Τί ὡραία ἡ φωτογραφία σου καὶ ἡ ἐπιστολή σου. Σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς ὁ κ. Φαίδων δι' ὅσα γράφεις.

Καθαρὰ Καρδία, δεκτὸν τὸ νέον ψευδώνυμόν σου. Σοῦ στέλλω χίλια χιλιάκια πρὸς ἀποζημίωσιν.

Ἄ. *Χρυσῆ Ἀκτίς*! Ἀν' οὗ σὲ τρώῃ ἡ γλῶσσά σου, κάτι θὰ πῇς. εἶνε ἀδύνατον, καὶ θὰ ἔχωμεν πάλιν ἀλλαγάς. Ἐδῶ χρειάζεται θέλησις!

Καστελλία Πηγή, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον νὰ λάβῃς. Πρόσεξε ὅμως νὰ μή το μάθῃ κανεὶς καὶ ὁ ὕδωρ σου νὰ ρέῃ μυστικὸν καὶ διαυγές...

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Ἐξεσπάθωσαν ἀκόμη: ὁ *Ἀλέξανδρος Γ. Μητσοτάκης* καὶ μου ἔκαμεν 1 σύνδρομητήν, ἡ *Ἀλκιστὴ Α. Διαμαντίδου* 1, ἡ *Ἐλένη Γρ. Ζλατάρου* 2, ὁ *Λεωνίδας Γ. Καρυοφύλλης* 1, ὁ *Μιχαὴλ Ι. Κοττοῦ* 4, ὁ *Παναγ. Θ. Κυριακίδης*, νέον ξεσπάθωμα 1, ἡ *Λύρα τοῦ Ἀρίονος* 1, ὁ *Αἰμίλιος Ζ. Στάλιος* 1, ἡ *Ἱερογρέτεια Πασχαλίδου* 7, ἡ *Δεσποινὶς Ἀὼ* 1, ὁ *Ἐμμανουὴλ Ἰωαννίδης* 2, ὁ *Μακρολέλεκας* νέον ξεσπάθωμα 1, ὁ *Χρῆστος Ι. Μεταξᾶς* 1, ἡ *Μέδουσα* νέον ξεσπάθ. 1.

Ἂς δεχθοῦν ὅλοι τὰς ἐγκαρδίους μου εὐχαριστίας. Καλὰ τὸ ἔλεγα ὅτι τὸ ξεσπάθωμα δὲν θὰ παύσῃ ποτέ. Λοιπόν: *ἕπεται συνέχεια*.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά σου, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους καὶ φίλας· *Ἀνέφελον Νύκτα* (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον ἐξέλεξα· δύναται νὰ προτείνῃς ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν πρὸς ὅσους θέλῃς)· *Ἀγνήν*, *Ἱερολοχίτην*, (μόνον τὸ ἥμισυ τοῦ ψευδωνύμου σου δύναμαι νὰ δεχθῶ)· *Ἀρίστα τὸν Μιθηναῖον*, *Ρωμύλον*, *Φλοῖσβον τῆς Θαλάσσης*, *Ἠχώ*, *Ἐνοσίχθονα Ποσειδῶνα*, *Λεσβιακὸν Ἄνθος*, *Λευκώλενον Ἥραν*, *Καλὴν Ἄκραν*, (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς τόσον καλὰς διαθέσεις), καὶ *Ἀσπρούλαν* (ἐλεύθερον τὸ ψευδώνυμον καὶ σε παρακαλῶ νὰ μου γράψῃς χωρὶς δισταγμούς).

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ἡ *Παπαρούνα τῆς Περτέλης* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*· ὁ *Κροκόδειλος τοῦ Νείλου* μὲ τὴν *Μαρίδα τοῦ Φαλήρου*· ἡ *Φλογερὰ Ἀκτὶς τοῦ Σουλίου* μὲ τὸν *Ὀρφέα*· ἡ *Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας* μὲ τὸν *Καίσαρα Κασκαμπέλ*· ὁ *Εὔριπος* μὲ τὸ *Λευκὸν Περιστεράκι* καὶ μὲ τὴν *Λευκὴν Πεταλούδαν*· ὁ *Ἥρως Γαριβάλδης* μὲ τὸν *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, τὸν *Χιονισμένον Τυμφρηστόν*, τὴν *Χιονισμένην Ὀδησσόν*, τὸν *Μπερτόλδον*, τὴν *Ἀλεξάνδραν Σαμοπούλου* καὶ τὴν *Νεράϊδαν τοῦ Γιαλοῦ*· ἡ *Χρυσῆ Βροχὴ* μὲ τὴν *Εὐαίσθητον Καρδίαν*· ὁ *Σ. Μ. Τσούβαλης* μὲ τὸν *Ἱππότην Ἀρανιάν*, μὲ τὸν *Ἄραμιν*, μὲ τὴν *Ὡραίαν Δορκάδα* καὶ μὲ τὴν *Δούκισσαν τῶν Ἀθηνῶν*· ἡ *Ξανθομαλλὴ Ἀραπίτσα* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν*, τὸν *Τζὶ-Τζὶ-Μπούμ-Μπούμ* καὶ τὴν *Καρδερίναν*· τὸ *Χρυσοῦν Δέρας* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Καρδίαν*· ὁ *Λέων τῆς Νεμέας* μὲ τὴν *Λευκὴν Βιολέττταν*· ἡ *Ὡραία Δορκὰς* μὲ τὴν *Νεράϊδαν τοῦ Γιαλοῦ*, μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*, μὲ τὴν *Λίχμάλωτον Χελιδόνα*, μὲ τὸν *Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου*, μὲ τὸν *Τζὶ-Τζὶ-Μπούμ-Μπούμ*· καὶ μὲ τὴν *Μαρίδα τοῦ Φαλήρου*· ἡ *Ἑλληνικὴ Καρδία* μὲ τὸν *Λέοντα τῆς Ἀφρικῆς* καὶ μὲ τὸν *Τζὶ-Τζὶ-Μπούμ-Μπούμ*· ὁ *Περσεὺς* μὲ τὸν πρώην *Ὀλυμπιονίκην*, μὲ τὸν *Καλασμὸν Κόσμου* καὶ μὲ τὸν *Τζὶ-Τζὶ-Μπούμ-Μπούμ*· ἡ *Πετρώδης Παραλία* μὲ τὸν *Καλασμὸν Κόσμου* καὶ μὲ τὴν *Χρυσῆν Ἀμμουδιάν*· ὁ *Ἐκηβόλος Ἀπόλλων* μὲ τὸν *Καλασμὸν Κόσμου*· ὁ πρώην *Παχὺς Τσῖρος* μὲ τὸν *Χρυσοῦν Αἰῶνα* καὶ μὲ τὸν *Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχον*· ἡ *Εὐτυχὴς Θρητὴ* καὶ ὁ πρώην *Φοῖβος Ἀπόλλων* μὲ τὴν πρώην *Καρυάτιδα Παρθένον* (καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ζητοῦν νὰ τους σημειώσῃ τὰ ἀρχικά της)· ὁ *Οἰδίπους Τύραννος* μὲ τὴν *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα* μὲ τὴν ἰδίαν καὶ ἡ *Εὐτυχὴς Θρητὴ*· ὁ *Ἀπόμαχος Ρουμελιώτης* μὲ τὴν *Νεράϊδαν τοῦ Γιαλοῦ* καὶ μὲ τὸν *Χιονισμένον Τυμφρηστόν*· ὁ *Διονύσιος Φαραζουλῆς* μὲ τὸν *Κοκκουγῖνον* καὶ μὲ τὸ *Κῦμα τοῦ Εὐξείνου*· ὁ *Καρχαρίας τοῦ Φαλήρου* μὲ τὸν πρώην *Παχὺν Τσῖρον*, τὴν *Λίχμάλωτον Χελιδόνα*, τὸν *Καρχαρίαν τοῦ Αἰγαίου* καὶ τὴν *Φουρτούναν*· ἡ *Καρδερίνα* μὲ τὴν *Ἀθιγγανίδα* καὶ μὲ τὴν *Μαρίδα τοῦ Φαλήρου*· ὁ *Ἀετὸς τῶν Ὀρέων* μὲ τὸν *Τζὶ-Τζὶ-Μπούμ-Μπούμ* καὶ μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*· ἡ *Χρυσῆ Ἀκτὶς* μὲ τὸ *Μαντεῖον τῆς Δωδώνης*· ἡ *Μήδεια* μὲ τὸν *Ναυαγὸν τῆς Κυνθίας*.

Ὅσοι δέχονται τὴν ἀνταλλαγὴν παραπέμπονται εἰς τὸν ἀνωτέρω δημοσιευόμενον *Κανονισμόν*, διὰ νὰ ἴδουν τί πρέπει νὰ κάμουν. Συνιστῶ μεγάλην προσοχὴν καὶ ἀκρίβειαν.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι. — Ἀναβάλλονται, ἐλλείψει χώρου, διὰ τὸ προσεχὲς φύλλον.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της καὶ τὰς φίλας της, ποὺ τὴν ἐνεθυμήθησαν καὶ πάλιν: *Δεσποινίδα Ἀὼ* (εὐχαριστῶ πολύ· *Παπαρούναν τῆς Περτέλης*, *Ὠκόποδα Ἀχιλλέα*, *Ἀλέξανδρον Ματαράγκαν* (αἱ λύσεις δεκταί), *Ἄρην*, *Διογένην Λαέρτιον*, *Θέλλαν*, *Παυλίναν Ι. Ζωγράφου*, *Ἀθῶαν Περιστεράν*, *Μεσολογγιτάκι*, *Χρυσῆν Βροχήν*, *Βασίλισσαν τῶν Ἀνέμων*, *Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχον*, *Ἀνδρεῖον Στρατιώτην*, *Εὐξεινοσφαιρίαν*, *Σ. Μ. Τσούβαλην*, *Γαληνιαίαν Θάλασσαν*, *Νέαν Ἑλλάδα*, (ἡ ὁποία θὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Μ. Κυριακήν, διότι . . . καὶ ποία δὲν θὰ ἔλθῃ;) *Χρυσοῦν Δέρας*, *Ἄγκυραν τῆς Εὐτυχίας*, *Λευκὴν Ἄρκτον* (ἔστειλα)· *Ταχυδρόμον Περιστεράν* (εὐχαριστῶ πολύ)· *Λέοντα τῆς Νεμέας*, *Ἐδελκαμπον Νύμφην*, *Υἱὸν τῆς Καλλιτεχνίας* (ἔστειλα τὸ δῶρον)· *Ληστὴν τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ*, *Νεφέλην*, *Ἀπόμαχον Ρουμελιώτην*, (διὰ νὰ σου σταλοῦν τὰ 2 τετράδια πρέπει νὰ στείλῃς 30 λεπτά)· *Διονύσιον Φαραζουλῆν*, *Ἀετὸν τῶν Ὀρέων*, *Αὔραν τῆς Θαλάσσης*. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 Φεβρουαρίου, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 8 Μαρτίου.

60. Λεξίγριφος.

Ἐὰν πρόθεσιν καὶ γράμμα μ' αὐτοκράτορα συνδέσῃς ἕνα ἐκ τῶν φιλοσόφων παρευθὺς θ' ἀποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λέοντ. τῶν Ὀρέων.

61. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι πουλὶ καὶ γίνομαι θεὰ ἀρχαία, λύτα,
ἂν βάλῃς ῥῶ μὲ προσοχὴ ἐκεῖ ποὺ ἔχω βῆτα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μακρολέλεκα

62. Αἴνιγμα δημῶδες.

Χάσκει ὁ ἄσπρος — πέφτει ὁ μαῦρος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τζι-Τζὶ

63. Ζῆτα

N' ἀντικατασταθοῦν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων, ὥστε εἰς τὴν κορυφὴν νἀναγινώσκεται τόνομα μουσικοῦ ὀργάνου, εἰς τὴν βάσιν ἀθλητοῦ, καὶ εἰς τὸν κορμὸν ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Αἱ δὲ στιγμαὶ οὕτως ὥστε αἱ λέξεις ἀναγινωσκόμεναι ὁριζοντίως νὰ σημαίνωσιν: α') Ποταμὸν τῆς Εὐρώπης. β') Περίφημον φιλόσοφον. γ') Θεὸν τῶν Φοινίκων.

```
+ + + + +
. . . + .
. . + . .
. + . . .
+ + + + +
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου Κοδριγκτόνος

64. Πρόβλημα.

Νὰ εὑρεθοῦν δύο τριψήφιοι ἀριθμοὶ τῶν ὁποίων τὸ ἄθροισμα νὰ ἰσοῦται μὲ τὸ διπλάσιον τῆς διαφορᾶς των.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξ. Οἰκονομίδου

65-67. Κεκρυμμένα ὀνόματα νήσων.

1.) Πολλαὶ γυναῖκες εἰσὶ γενναῖαι.

2.) Οἱ Ἰουδαῖοι δυσκόλως ἠδυνήθησαν νὰ φύγωσιν ἐξ Αἰγύπτου.

3.) Πάντες οἱ ἄνθρωποι θὰ κύψωσιν ὑπὸ τὸν πέλεκυν τοῦ θανάτου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φώκου Λιακίδου

68-72. Παγκόν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσατε ἄλλας τόσας:

πρᾶος, καί, ἀστραπή, ἐντός, χύτρα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνδισμενης Ἀσγαρᾶς

73 Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τόνομα ἀρχαίας χώρας.

1, Ρωμαῖος στρατηγός. 2, Πόλις τῆς Ἀσίας. 3, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 4, Ἀρχιερεὺς τῶν Ἰουδαίων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δευδιλεόνος

74. Γρῖφος

καὶ	τὴν Γῆν	ἄρχει
τὴν Γῆν	κ' ἐν	ὄν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φώκου Λιακίδου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἀνεμματικῶν ἀσκήσεων τῆς 21 Δεκεμβρίου 1896

693. Νίκαια, (Κέα). — **694.** Φᾶσις, Φασιανός. — **695.** Τὸ ἀδράχτι. — **696-701.** Γινομένης τῆς ἀντικαταστάσεως διὰ τῶν γραμμάτων Κ, Τ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: ἄπρακτος, κριτής, Ἕκτωρ, σκότος, ἀρκετός, κράτος. — **702.** ΜΕΞΙΚΟΝ (1, Αἶμος. 2, ΗμΕρα. 3, ΠυΞίς. 4, ΩρΙων. 5, ΛύΚος. 6, Ἴος. 7, ΝεΙΝος). — **703.** Κάλλιον τὸ ὀλίγον τοῦ δικαίου παρὰ ὁ πλοῦτος πολλῶν ἀσεβῶν. — **704.** Ὑμένθος διάτρητος.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1897.